

กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาดิส

CREATIVE DRAMA ACTIVITIES IN LOWER PRIMARY SCHOOL CHILDREN TO
DEVELOP CONCENTRATION FOR THE ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY
DISORDER

ชนิสรา แก้วใหญ่

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2567

กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

CREATIVE DRAMA ACTIVITIES IN LOWER PRIMARY SCHOOL CHILDREN TO
DEVELOP CONCENTRATION FOR THE ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY
DISORDER

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Art Education)

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

2024

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

กิจกรรมละครสร้างสรรคดีในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

ของ

ชนิสรา แก้วใหญ่

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรวิ้น แพทยานนท์)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขสันติ แวงวรรณ)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรรณวิ
ไชย)

ชื่อเรื่อง	กิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มี ปัญหาสมาธิสั้น
ผู้วิจัย	ชนิสรา แก้วใหญ่
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2567
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประวัน แพทยานนท์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น และ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีพฤติกรรมขาดสมาธิ อายุระหว่าง 7-9 ปี จากโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 8 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) ฉบับภาษาไทยจากครูประจำชั้นและผู้ปกครอง การวิจัยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนกิจกรรมละครสร้างสรรคจำนวน 12 ครั้ง 2) แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการขาดสมาธิ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent t-test) นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นมีพัฒนาการด้านสมาธิดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติและการเล่นบทบาทสมมติ ผ่านกิจกรรมละครสร้างสรรคสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะผู้ที่มีปัญหาด้านสมาธิ เป็นแนวทางที่สามารถส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงวัยนี้ได้เหมาะสม การเปรียบเทียบคะแนนสมาธิก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรคโดยใช้แบบประเมิน SNAP-IV และแบบสังเกตพฤติกรรมสมาธิ พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนสมาธิหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.87 เป็น 2.81 ในแบบประเมิน SNAP-IV และจาก 2.00 เป็น 3.05 ในแบบสังเกตพฤติกรรมสมาธิ สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมละครสร้างสรรคมีผลเชิงบวกต่อการพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น

คำสำคัญ : กิจกรรมละครสร้างสรรค, เด็กประถมศึกษาตอนต้นที่มีอาการขาดสมาธิปัญหาสมาธิสั้น

Title	CREATIVE DRAMA ACTIVITIES IN LOWER PRIMARY SCHOOL CHILDREN TO DEVELOP CONCENTRATION FOR THE ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY DISORDER
Author	CHANISARA KAEWYAI
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2024
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Porawan Pattayanon

This study aimed to 1) create creative drama activities for early primary school children to develop attention in those with attention , and 2) compare the pre- and post-intervention effects of creative drama activities on attention development in early primary school children with Attention Deficit Disorder (ADD). The participants were eight students aged 7–9 years from Saint Joseph Thiphawan School in Samut Prakan Province, identified as having inattention symptoms using the Thai version of the SNAP-IV (Short Form), assessed by homeroom teachers and parents. A one-group pretest-posttest design was employed. Research instruments included: 1) twelve creative drama activity plans, 2) the SNAP-IV rating scale, and 3) a behavioral observation checklist. Data were analyzed using means, standard deviations, and dependent t-tests. Results showed a statistically significant improvement in concentration ($p < .05$) after participating in the activities. Indicating that hands-on and role-play learning through creative drama is an effective and appropriate way to support the development of young primary students, especially those with attention difficulties.

The comparison of attention scores before and after the intervention, measured using the SNAP-IV Rating Scale and the Attention Behavior Observation Form, showed a statistically significant increase at the .05 level. The average score from the SNAP-IV increased from 1.87 to 2.81, and the behavioral observation score increased from 2.00 to 3.05. These results indicate that creative drama activities, which emphasize experiential learning and role-playing, are effective in enhancing attention among primary school children with attention difficulties.

Keyword : Creative Drama Activities, Young Elementary School Children with ADHD

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้า และเรียบเรียงด้วยความตั้งใจและมุ่งมั่น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงแต่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรวิน แพทยานนท์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลักปริญญานิพนธ์ ผู้ให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ให้คำแนะนำในทุกขั้นตอนด้วยความเอื้ออาทร อดทน และเอาใจใส่ต่องานของผู้วิจัยเสมอมา อันเป็นกำลังใจที่สำคัญในการพัฒนางานวิจัยจนสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ที่ให้เกียรติพิจารณา ให้ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการปรับปรุงงานให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และได้รับความกรุณาและความเมตตาจาก ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เกี่ยวข้องหลายท่าน จนสามารถทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ประจำหลักสูตร ตลอดจนคณาจารย์ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ และเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานอย่างมีคุณภาพ

ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณต่อ ผู้ให้ข้อมูล ผู้เชี่ยวชาญ ผู้เข้าร่วมวิจัย สถานศึกษากลุ่มเป้าหมาย ที่ให้ความร่วมมือและสละเวลาเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัยอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ บิดา มารดา ครอบครัว มิตรสหาย และทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยชื่อนามที่เป็นกำลังใจและแรงสนับสนุนในทุกช่วงเวลาของการศึกษา ผู้วิจัยขอระลึกถึงคุณงามความดีที่ทุกท่านได้ช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา และขอให้งานปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

ชนิสรา แก้วใหญ่

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	3
ตัวแปรวิจัยที่ศึกษา	4
ขอบเขตเชิงพื้นที่	4
ประเด็นเนื้อหาที่จะทำการวิเคราะห์.....	4
กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิ สั้น.....	4
เครื่องมือในการวิจัย	4
ระยะเวลาดำเนินการวิจัย	4

นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1.เอกสารเกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น	6
2.พัฒนาการเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 6 - 9 ปี)	12
3.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมละครสร้างสรรค์.....	13
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	23
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	23
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	23
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
วิธีการทดลอง	25
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27
วิเคราะห์ตารางกิจกรรม	46
เด็กคนที่1	59
เด็กคนที่2	59
เด็กคนที่3	59

เด็กคนที่4	60
เด็กคนที่5	60
เด็กคนที่6	60
เด็กคนที่7	60
เด็กคนที่8	61
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	62
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	62
ความสำคัญของการวิจัย	62
สมมุติฐานในการวิจัย.....	62
ขอบเขตของงานวิจัย	62
ตัวแปรที่ศึกษา.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	63
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	63
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	64
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	76
ประวัติผู้เขียน.....	113

สารบัญตาราง

หน้า

No table of figures entries found.

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 ตัวแปรต้นตัวแปรตาม.....5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสังคมอย่างยั่งยืน โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสทางการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับศักยภาพส่วนบุคคล กระบวนการเรียนรู้ไม่เพียงมุ่งเน้นที่การถ่ายทอดความรู้เท่านั้น หากแต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา คุณลักษณะด้านคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนความสามารถในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพ อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต ทั้งนี้ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความพร้อมในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา เพื่อรองรับการเรียนรู้ อย่างมีคุณภาพ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันพบว่า ยังมีเด็กจำนวนไม่น้อยที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับ พัฒนาการทางพฤติกรรมและการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการปรับตัวและการเรียนในระบบการศึกษา หนึ่งในปัญหาทางพัฒนาการที่พบได้บ่อย คือ ภาวะสมาธิสั้น (Barkley, 2015) ซึ่งถือเป็นภาวะที่มีผลกระทบอย่างชัดเจนต่อการเรียนรู้ของเด็ก และมีแนวโน้มที่จะดำเนินต่อเนื่อง หากไม่ได้รับการส่งเสริมหรือดูแลอย่างเหมาะสม (กิตตินันท์ อะภัย, 2561) ภาวะสมาธิสั้น (Barkley, 2015) เป็นหนึ่งในความผิดปกติด้านพฤติกรรมและการเรียนรู้ที่พบได้บ่อยในเด็กวัยเรียน โดยมีอัตราการพบประมาณร้อยละ 5 ของประชากรเด็กในวัยเรียน ทั้งนี้ยังพบว่าประมาณ ร้อยละ 50 ของผู้ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นภาวะสมาธิสั้นในวัยเด็กยังคงแสดงอาการต่อเนื่องจนถึง วัยผู้ใหญ่ ภาวะดังกล่าวมักปรากฏก่อนอายุ 12 ปี และมีสาเหตุหลักจากความผิดปกติของการทำงานในสมอง ซึ่งส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม ความสามารถในการเรียนรู้ การควบคุมอารมณ์ ตลอดจน การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น อาการที่สำคัญของภาวะนี้ประกอบด้วย ความบกพร่องในการ มีสมาธิ ความอยู่ไม่สุข (hyperactivity) และความหุนหันพลันแล่น (impulsivity) ซึ่งลักษณะ อาการเหล่านี้ส่งผลต่อการดำรงชีวิตประจำวันและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กอย่างมีนัยสำคัญ (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556a)

สถิติสมาธิสั้นในเด็กเปอร์เซ็นต์ของเด็กที่เคยได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคสมาธิสั้นจะ เพิ่มขึ้นตามอายุ การสำรวจแสดงให้เห็นว่าเด็กอายุ 2 ถึง 5 ปี 2.4% (388,000) และ 9.6% (2.4 ล้านคน) ของเด็กอายุ 6 ถึง 11 ปีได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคสมาธิสั้น อายุเฉลี่ยของการวินิจฉัย เด็กสมาธิสั้นขั้นรุนแรงคือ 4 ปี อายุเฉลี่ยของการวินิจฉัยเด็กสมาธิสั้นระดับปานกลางคือ 6 ปี อายุเฉลี่ยของการวินิจฉัยเด็กสมาธิสั้นคือ 7 ปี (วารสาร Academy of Child and Adolescent Psychiatry, 2557 และ 2561) พบความชุก สูงสุดในเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

(ป.1-3) ร้อยละ 9.4 (ทวีศิลป์ วิษณุโยธินและคณะ, 2556) สมารถสันนิษฐานสาเหตุมาจากการที่สารสื่อประสาทที่บริเวณสมองส่วนหน้าบางชนิด เช่น โดพามีน (Dopamine) หรือ นอร์เอพิเนฟริน (Norepinephrine) หลังออกมาน้อยกว่าปกติ สารเหล่านี้ทำหน้าที่ในการควบคุมเรื่องสมาธิจดจ่อ การควบคุมตนเองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ (ณิชา ทศน์ชาญชัย, 2566) เด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น หากขาดการส่งเสริมปรับพฤติกรรมตั้งแต่วัยเด็กจะนำไปสู่ผลเสียอย่างต่อเนื่องทั้งทาง ร่างกาย จิตใจ (กมลพจน์ เริ่มคิดการณ และวสุนันท์ ชุ่มเชื้อ, 2563) ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของ กิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทิศทางของพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติปี2542 ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนได้ใน หลากหลายมิติ และนักการละครสร้างสรรค์ของไทยได้นำไปพัฒนาเด็กและเยาวชนได้ ทั้งทางด้าน พุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัยและด้านทักษะพิสัยเป็นผลสำเร็จครอบคลุมจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (ลิขิต ใจ ดี, 2562) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้จากการเล่นที่ได้จัดเตรียมและวางแผนให้เหมาะสมตามช่วงวัย เปิดโอกาสทางความคิด จินตนาการ การสื่อสารและการเคลื่อนไหวร่างกายอย่าง มีปฏิสัมพันธ์ กลุ่มตามบทบาทสมมุติ มีผู้นำกิจกรรมเป็นผู้ที่คอยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ผู้ร่วมกิจกรรมเป็น ศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ผ่านการเล่นที่รู้สึกปลอดภัยไม่เครียด ไม่กังวล และสามารถแสดงออก ภายใต้อารมณ์ที่ตลก ร่าเริง ร่วมกันอย่างเสรี (โกลล ศรีทองสุข, 2560)

กิจกรรมละครสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมกระบวนการละคร โดยใช้รูปแบบการเล่นสมมติที่ ได้ผ่านกระบวนการในการจัดเตรียมข้อมูลและการวางแผนกิจกรรมให้เหมาะสมกับช่วงวัย ก่อให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์เชื่อมโยงกับสิ่งที่นักเรียนรู้จักอยู่แล้วไปสู่การเรียนรู้ใหม่ๆ ใน การจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์จึงจำเป็นต้องอาศัยทักษะหลายด้านทำให้เด็กแสดงความคิดเห็น ผ่านกิจกรรม สามารถแสดงออกอย่างอิสระเสรี และสร้างความร่วมมือกันในระดับชั้นเรียน อีกทั้งยังทำ ให้ระบบความสัมพันธ์ของประสาทสัมผัสในการใช้ตา มือ และเท้า และประสาทการรับรู้ต่าง ๆ ให้ สัมพันธ์กัน (ดุษฎี อุปการ และ อรปรียา ญาณะชัย, 2561)ซึ่งสอดคล้องกับ โกลล ศรีทองสุข (2560) ที่กล่าวว่า กิจกรรมชุดละครสร้างสรรค์เป็นรูปแบบของการ เล่นสมมติที่ได้ผ่านกระบวนการ จัดเตรียมข้อมูลและวางแผนการเล่นให้เหมาะสมกับวัยและ พัฒนาการของผู้ร่วมกิจกรรมเป็น อย่างดี

จากที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัยมีสมมติฐานที่ค่อนข้างชัดเจนว่ากิจกรรมละครสร้างสรรค์จะ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่จะสามารถพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ด้วยศาสตร์ทางการละคร สร้างสรรค์ ซึ่งอาจเป็นวิธีการที่เป็นแนวทางเลือกหนึ่งที่จะสามารถช่วยแก้ไขและพัฒนาสมาธิจด จ่อต่อการเรียนรู้ และมีแนวคิดของทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอริชเบอร์เกอร์ ปัจจัยองค์ประกอบจูงใจ

(Motivation Factors) มาเป็นแนวทางในการจูงใจเด็กภาวะสมาธิสั้นให้สนใจกิจกรรม ซึ่งเด็กสมาธิสั้นต้องได้รับแรงจูงใจในการร่วมทำกิจกรรมมากกว่าเด็กที่มีภาวะปกติในวัยเดียวกันโดย ใน การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการปรับพฤติกรรมการขาดสมาธิ โดยใช้กิจกรรมละคร สร้างสรรค์ เพื่อให้เด็กสมาธิสั้นได้ปรับพฤติกรรมให้มีสมาธิดีขึ้น ป้องกันปัญหาการดำเนินชีวิตใน สังคมได้อีกแนวทางหนึ่ง

คำถามการวิจัย

กิจกรรมละครสร้างสรรค์พัฒนาสมาธิในเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นได้มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับ ผู้มีปัญหาสมาธิสั้น
2. เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษา ตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

ความสำคัญของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์สำหรับพัฒนาสมาธิเด็กที่มี ปัญหาสมาธิสั้นให้มีสมาธิดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กและเพื่อเป็นแนวทางและเป็น ประโยชน์ต่อครูในการจัดการเรียนการสอน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุ 7-9 ปี จำนวน 20 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล จังหวัดสมุทรปราการ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีพฤติกรรมขาดสมาธิภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุ 7-9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 8 คน โดยเลือกจากผลคะแนนความเสี่ยงของอาการขาดสมาธิคัด กรองจากแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) โดยครูประจำชั้นและผู้ปกครองเป็นผู้ ประเมิน

ตัวแปรวิจัยที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมละครสร้างสรรค์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เด็กประถมศึกษาตอนต้นผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีสมาธิดีขึ้น

ขอบเขตเชิงพื้นที่

โรงเรียนเซนต์โยเซฟพิพวล จังหวัดสมุทรปราการ

ประเด็นเนื้อหาที่จะทำการวิเคราะห์

กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่

1. แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง (คิดค้นโดย James M. Swanson Ph.D. และคณะ แปลงเป็นฉบับภาษาไทยโดย (ณัฏฐา พิทยรัตน์เสถียร และคณะ, 2557) มีจำนวนข้อทั้งหมด 26 ข้อ
2. กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น
3. แบบสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิ (ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561)

ระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาทำการทดลองสัปดาห์ละ 3 วัน จำนวน 4 สัปดาห์ รวมจำนวน 12 ครั้ง เวลาในการทดลอง 40 นาที กิจกรรมจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง การนำเข้าสู่กิจกรรม 10 นาที ช่วงดำเนินกิจกรรม 20 นาที และช่วงสรุปผลกิจกรรม 10 นาที ระหว่างเดือนมิถุนายน – เดือนกรกฎาคม

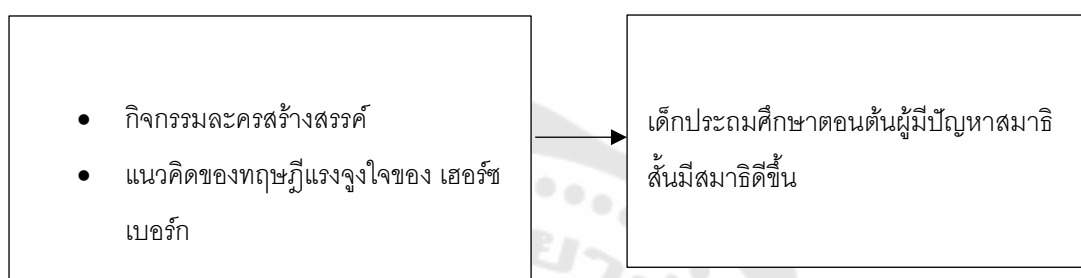
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมละครสร้างสรรค์ หมายถึง แผนกิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยออกแบบขึ้นเพื่อพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีสมาธิดีขึ้น
2. เด็กประถมศึกษาตอนต้นที่มีอาการขาดสมาธิปัญหาสมาธิสั้น หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 7 – 9 ปี จากผลคะแนนพฤติกรรมขาดสมาธิ คัดกรองด้วยแบบประเมินพฤติกรรม SNAP - IV (Short Form) ฉบับภาษาไทย (ณัฏฐา พิทยรัตน์เสถียร, ธันวรุจน์ บุรณะสุชสกุล, ดุษฎี จีงศิริกุล

วิทย์ และทรงภูมิ เบญญากร, 2557) โดยให้ครูและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน และผู้วิจัยแปลผลตาม เกณฑ์ของแบบ ประเมินพฤติกรรม SNAP - IV ที่กำหนดไว้ซึ่งการแปลผลจะบอกได้เพียงว่ามีความเสี่ยงภาวะสมาธิสั้นด้านพฤติกรรมขาดสมาธิ นั้น ไม่มีการตรวจกับแพทย์ และไม่มีการสรุปการ วินิจฉัยโรคจากแพทย์

กรอบแนวคิด

ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 1 ตัวแปรต้นตัวแปรตาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมละครสร้างสรรค์ หมายถึง แผนกิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยออกแบบขึ้น เพื่อพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีสมาธิดีขึ้น

2. เด็กประถมศึกษาตอนต้นที่มีอาการขาดสมาธิปัญหาสมาธิสั้น หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 7 – 9 ปี จากผลคะแนนพฤติกรรมขาดสมาธิ คัดกรองด้วยแบบประเมินพฤติกรรม SNAP - IV (Short Form) ฉบับภาษาไทย (ณัฏฐร พิทยรัตน์เสถียร, ธันวรุจน์ บุรณะสุขสกุล, ดุชนฎิ จีงศิริกุล วิทย์ และทรงภูมิ เบญญากร, 2557) โดยให้ครูและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน และผู้วิจัยแปลผลตาม เกณฑ์ของแบบ ประเมินพฤติกรรม SNAP - IV ที่กำหนดไว้ซึ่งการแปลผลจะบอกได้เพียงว่ามีความเสี่ยงภาวะสมาธิสั้นด้านพฤติกรรมขาดสมาธิ นั้น ไม่มีการตรวจกับแพทย์ และไม่มีการสรุปการ วินิจฉัยโรคจากแพทย์

สมมติฐานของการวิจัย

ภายหลังจากเด็กที่มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิได้ทำกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็ก ประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น เด็กที่มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิมีอาการขาดสมาธิลดลงมีสมาธิดีขึ้น สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตเทียบเท่ากับเด็กวัย เดียวกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหสมาธิสั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางนำไปสู่กรอบแนวคิดในการวิจัยโดยมีเนื้อหาครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น
 - 1.1 ความหมายของภาวะสมาธิสั้น
 - 1.2 สาเหตุของภาวะสมาธิสั้น
 - 1.3 การวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้น
 - 1.4 อาการของภาวะสมาธิสั้น
 - 1.5 การรักษาภาวะสมาธิสั้น
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 7 - 9 ปี)
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมละครสร้างสรรค์
 - 3.1 ความหมายของละครสร้างสรรค์
 - 3.2 ลักษณะละครสร้างสรรค์
 - 3.3 ทิศทางพระราชบัญญัติการศึกษาไทย
 - 3.4 การละครสร้างสรรค์กับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในบริบทสังคมไทย
 - 3.5 แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับละครสร้างสรรค์

1.เอกสารเกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น

1.1ความหมายและคำจำกัดความของภาวะสมาธิสั้น

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีการให้คำจำกัดความเกี่ยวกับภาวะสมาธิสั้น (Barkley, 2015) ไว้หลากหลายแหล่ง ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ภาวะสมาธิสั้นเป็นความผิดปกติของการทำงานของสมอง โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความสนใจ พฤติกรรม และอารมณ์ ส่งผลให้บุคคลมีอาการเด่น 3 ประการ คือ

1.1.1 ขาดสมาธิ (Inattention) – ไม่สามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้นาน มักวอกแวกง่าย ลืมงานบ่อย

1.1.2 ซุกซนอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) – เคลื่อนไหวมากเกินไปจนความเหมาะสมกับวัย มักลุกจากที่นั่งบ่อย พูดมาก หรือติดเล่น

1.1.3 หุนหันพลันแล่น (Impulsivity) – ตัดสินใจรวดเร็วโดยไม่คิดรอบคอบ ขัดจังหวะผู้อื่น พูดหรือกระทำการก่อนคิด

กรมสุขภาพจิต (2564) ระบุว่า สมาธิสั้นเป็นความผิดปกติของพัฒนาการของสมอง ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม การควบคุมอารมณ์ การเรียนรู้ และการเข้าสังคม เด็กกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมผิดปกติอย่างชัดเจนต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยมีความรุนแรงถึงขั้นส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตในครอบครัว โรงเรียน และสังคม

ในขณะที่ American Psychiatric Association (2013) ได้จำแนกภาวะสมาธิสั้นไว้ใน Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-5) ว่าเป็นหนึ่งในความผิดปกติของพัฒนาการระบบประสาท (Neurodevelopmental Disorders) โดยมีองค์ประกอบของอาการตามเกณฑ์การวินิจฉัย และต้องเริ่มแสดงอาการก่อนอายุ 12 ปี

Barkley (2015) เสนอว่า ADHD เป็นความบกพร่องด้านหน้าที่บริหารของสมอง (Executive Functions) ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการกำกับตนเอง (Self-regulation) ทั้งในด้านพฤติกรรมและอารมณ์ ทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมการตอบสนองได้เหมาะสม

จากคำจำกัดความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าภาวะสมาธิสั้น หมายถึง ความผิดปกติของการทำงานของสมองในด้านการควบคุมความสนใจ พฤติกรรม และอารมณ์ ส่งผลให้เกิดอาการหลัก ได้แก่ ขาดสมาธิ ซุกซนอยู่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่น ซึ่งลักษณะอาการเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ การอยู่ร่วมกับผู้อื่น และการดำรงชีวิตในสังคม (Association, 2013; กรมสุขภาพจิต, 2564)

1.2 สาเหตุของภาวะสมาธิสั้น

สาเหตุของภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder: ADHD) ยังไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าเกิดจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งโดยตรง แต่จากการศึกษาทางการแพทย์และจิตวิทยาพบว่า ภาวะสมาธิสั้นอาจเกิดจาก หลายปัจจัยร่วมกัน ทั้งปัจจัยทางชีวภาพ พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และการเลี้ยงดู ดังนี้ (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556a); (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2556a)

1.2.1 ปัจจัยทางชีวภาพ (Biological Factors) มีหลักฐานจากการศึกษาทางสมอง เช่น การถ่ายภาพสมองด้วยเทคโนโลยี MRI พบว่าเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นอาจมีโครงสร้างของสมองบางส่วนมีขนาดเล็กหรือพัฒนาช้ากว่าเด็กทั่วไป โดยเฉพาะบริเวณ สมองกลีบหน้า (prefrontal cortex) ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมความสนใจ ความยับยั้งชั่งใจ และการควบคุมพฤติกรรม (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2556b)

1.2.2 ปัจจัยทางพันธุกรรม (Genetic Factors) งานวิจัยหลายชิ้นพบว่าภาวะสมาธิสั้นมีแนวโน้มถ่ายทอดทางพันธุกรรม เด็กที่มีพ่อหรือแม่ หรือญาติพี่น้องสายตรงเคยมีประวัติสมาธิสั้น จะมีโอกาสเกิดภาวะนี้สูงกว่าคนทั่วไปถึง 4-8 เท่า (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556a)

1.2.3 ปัจจัยจากพฤติกรรมก่อนคลอดและขณะคลอด เด็กที่คลอดก่อนกำหนด น้ำหนักตัวแรกเกิดต่ำ หรือมารดาได้รับสารพิษ เช่น แอลกอฮอล์ นิโคติน หรือสารเสพติดในระหว่างตั้งครรภ์ อาจมีความเสี่ยงเพิ่มขึ้นต่อการเกิดภาวะสมาธิสั้น เนื่องจากพัฒนาการของสมองถูกรบกวน

1.2.4 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและการเลี้ยงดู แม้จะไม่ใช่สาเหตุโดยตรง แต่สิ่งแวดล้อมที่มีความเครียดสูง การขาดการดูแลเอาใจใส่ หรือการมีพฤติกรรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม อาจกระตุ้นให้เด็กที่มีแนวโน้มสมาธิสั้นแสดงพฤติกรรมมากขึ้น และส่งผลให้ภาวะนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2556b)

สรุปได้ว่า ภาวะสมาธิสั้นอาจเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน โดยมีรากฐานจากความผิดปกติทางชีวภาพและพันธุกรรม และสามารถถูกกระตุ้นหรือส่งเสริมจากสิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดู และเหตุการณ์ในชีวิต

1.3 การวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า มีการนิยามและอธิบายการวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้น (Barkley, 2015) ไว้หลากหลายแนวทาง ทั้งในเชิงจิตวิทยา การแพทย์ และการศึกษาพิเศษ ซึ่งสามารถสรุปวิธีการวินิจฉัยที่ได้รับการยอมรับและใช้ในทางปฏิบัติไว้ ดังนี้

1.3.1 การวินิจฉัยตามเกณฑ์ DSM-5 American Psychiatric Association (2013) ได้กำหนดเกณฑ์การวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้นไว้ในคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 5 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, DSM-5) โดยระบุว่า: ต้องมีอาการขาดสมาธิ หรือซุกซนหุนหันพลันแล่นอย่างน้อย 6 ข้อจาก 9 ข้อ ในกลุ่มอาการใดกลุ่มหนึ่ง (หรือทั้งสองกลุ่ม) อาการต้องเกิดขึ้น ก่อนอายุ 12 ปี ต้องแสดงอาการอย่างน้อย 2 สถานการณ์ขึ้นไป เช่น ที่บ้านและที่โรงเรียน ต้องมีผลกระทบต่อการทำงานหรือคุณภาพชีวิต ต้องไม่มีอาการที่สามารถอธิบายได้ด้วยโรคทางจิตเวชอื่น เกณฑ์นี้เป็นมาตรฐานสากลที่ใช้กันแพร่หลายในโรงพยาบาลและสถานศึกษา

1.3.2 การสังเกตพฤติกรรมและใช้แบบประเมิน ชาญวิทย์ พจนนกุล (2556b) และวิลาวัดณ์ย์ เชิดเกียรติ กำจาย (2561) ระบุว่า การวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้นควรพิจารณาจากพฤติกรรมของเด็กในสถานการณ์จริงควบคู่กับการใช้แบบประเมินพฤติกรรม เช่น แบบประเมิน SNAP-IV (Swanson, Nolan, and Pelham Rating Scale – IV) แบบประเมินของ Conners (Conners' Rating Scale) แบบสอบถามจากครูและผู้ปกครอง โดยจะมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมกับเกณฑ์มาตรฐาน และพิจารณาความสอดคล้องกันในหลายบริบท เช่น ที่บ้านและที่โรงเรียน

1.3.1.3 อาการเหล่านี้พบอย่างน้อย 2 สถานการณ์เช่น การเรียนที่โรงเรียนหรือ การอาศัยอยู่ที่บ้านกับเพื่อน ญาติ หรือในกิจกรรมอื่น ๆ

1.3.3 การสัมภาษณ์และประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ การวินิจฉัยที่ถูกต้องควรกระทำโดยบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ เช่น แพทย์จิตเวชเด็ก นักจิตวิทยา หรือครูการศึกษาพิเศษ โดยให้การสัมภาษณ์เด็กและผู้ปกครองร่วมกับการสังเกตพฤติกรรมและประวัติพัฒนาการ เพื่อให้แน่ใจว่าอาการที่พบไม่ได้เกิดจากสาเหตุอื่น เช่น ภาวะวิตกกังวล หรือปัญหาครอบครัว

สรุปได้ว่า การวินิจฉัยภาวะสมาธิสั้นต้องอาศัยการประเมินจากหลายมิติ ทั้งการสังเกตพฤติกรรม การใช้แบบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน และการวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะช่วยให้อาการวินิจฉัยได้แม่นยำและวางแผนช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม (ชาญวิทย์ พจนนกุล, 2556b; วิลาวัดณ์ย์ เชิดเกียรติ กำจาย, 2561)

1.4 อาการของภาวะสมาธิสั้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีผู้กล่าวถึง อาการหลักของ ภาวะสมาธิสั้น (ADHD) ไว้ตรงกันว่า สามารถจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มอาการหลัก โดยแต่ละกลุ่มมี ลักษณะพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาการดังกล่าวต้องแสดงอย่างต่อเนื่องและชัดเจนในหลาย บริบท เช่น ที่บ้าน โรงเรียน หรือสถานที่สาธารณะ และต้องเริ่มปรากฏตั้งแต่วัยเด็ก (ชาญวิทย์ พร นกดล, 2556b; ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ และ ปิยาภัสร์ จิตภิมรย์, 2561)

1.4.1 อาการขาดสมาธิ (Inattention)

เด็กที่มีอาการขาดสมาธิจะไม่สามารถจดจ่อกับกิจกรรมที่ทำอยู่ได้ต่อเนื่อง มี แนวโน้มหลีกเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความพยายามทางจิตใจสูง ลืมง่าย และมักไม่ใส่ใจรายละเอียด เช่น ไม่สามารถตั้งใจฟังจนจบ ขาดความตั้งใจในการเรียนหรืองานที่ได้รับมอบหมาย วอกแวกง่าย เมื่อมีสิ่งเร้ารอบข้างมักลืมหืมของ เช่น ดินสอ หนังสือ ฯลฯ

1.4.2 อาการซุกซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity)

ลักษณะอาการในกลุ่มนี้จะแสดงออกด้วยความเคลื่อนไหวมากเกินไป ไม่ สามารถอยู่นิ่งได้ตามสถานการณ์ที่ควร เช่น ลูกจากที่นั่งบ้อย แม้ในสถานการณ์ที่ควรนั่งนิ่ง วิ่ง หรือปีนป่ายในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสม พูดมากหรือเสียงดังโดยไม่ยั้งยั้ง เคลื่อนไหวมือเท้าอยู่ ตลอดเวลา

1.4.3 อาการหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)

เด็กที่มีอาการหุนหันพลันแล่นมักจะขาดการยั้งคิด กระทำสิ่งใดอย่างรวดเร็วโดยไม่ พิจารณาผลลัพธ์ เช่น ตอบคำถามก่อนผู้ใหญ่พูดจบ ชัดจังหวะบทสนทนา หรือพูดแทรก บ่อยครั้ง ไม่สามารถรอคอยได้ เช่น แย่งของ แย่งพูด แสดงพฤติกรรมที่เสี่ยงหรืออันตรายโดยไม่ คิดถึงผลลัพธ์

สรุปได้ว่า อาการของภาวะสมาธิสั้นสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มอาการหลัก ได้แก่ อาการขาดสมาธิ อาการซุกซนอยู่ไม่นิ่ง และอาการหุนหันพลันแล่น โดยต้องพิจารณา ความถี่และความรุนแรงของพฤติกรรมในหลายบริบท ซึ่งจะเป็นเกณฑ์ประกอบการวินิจฉัยที่ สำคัญ (ชาญวิทย์ พรนกดล, 2556b; ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ และ ปิยาภัสร์ จิตภิมรย์, 2561)

1.5 การรักษาภาวะสมาธิสั้น

จากการศึกษาเอกสารทางวิชาการพบว่า ภาวะสมาธิสั้น (Barkley, 2015)ไม่สามารถ รักษาให้หายขาดได้ แต่สามารถ “จัดการและบำบัด” เพื่อลดความรุนแรงของอาการ และช่วยให้

ผู้ป่วยสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างใกล้เคียงปกติที่สุด โดยแนวทางการรักษาในปัจจุบันมีทั้งแบบใช้ยาและไม่ใช้ยา ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 แนวทางหลัก ดังนี้

1.5.1 การรักษาด้วยยา (Pharmacological Treatment)

การใช้ยาเป็นแนวทางหลักที่แพทย์ใช้บรรเทาอาการของผู้ป่วยสมาธิสั้น โดยเฉพาะในกรณีที่มีอาการรุนแรงจนรบกวนการเรียนรู้และพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน โดยยาที่ใช้บ่อย ได้แก่:

1.5.1.1 ยากลุ่มกระตุ้นสมอง (Stimulants) เช่น เมทิลเฟนิเดต

(Methylphenidate) และ เดกซ์ตราแอมเฟตามีน (Dextroamphetamine) ซึ่งช่วยปรับสมดุลสารสื่อประสาทในสมอง ได้แก่ โดปามีน (Dopamine) และ นอร์เอพิเนฟริน (Norepinephrine)

1.5.1.2 ยากลุ่มไม่กระตุ้นสมอง (Non-stimulants) เช่น อะโทม็อกซีทีน

(Atomoxetine) สำหรับผู้ที่ไม่ตอบสนองต่อยากลุ่มแรก หรือมีข้อห้าม

อย่างไรก็ตาม ยาควรใช้ภายใต้การดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด และมีการติดตามผลต่อเนื่อง (ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ และ ปิยาภัสร์ จิตภิรมย์, 2561)

1.5.2 การบำบัดทางพฤติกรรม (Behavioral Therapy) การบำบัดพฤติกรรมมุ่งเน้นการปรับพฤติกรรมของเด็กโดยใช้การเสริมแรงทางบวก (positive reinforcement) การวางแผนการใช้กิจวัตรประจำวันอย่างชัดเจน และการให้รางวัลหรือผลตอบแทนเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น: ตารางกิจกรรมประจำวัน การให้คำชม หรือสิ่งของเมื่อเด็กทำได้ตามเป้าหมาย การลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมด้วยเทคนิคการไม่ให้ความสนใจ (Ignoring) หรือการใช้เวลาออก (Time-out) (วิลาวัดย์ เติงเกียรติ กำจาย, 2561)

1.5.3 การฝึกทักษะผู้ปกครอง (Parent Training)

ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการดูแลและจัดการพฤติกรรมเด็กสมาธิสั้น จึงควรได้รับการอบรมเพื่อเข้าใจลักษณะอาการ และเรียนรู้วิธีปรับพฤติกรรมลูกอย่างเหมาะสม เช่น ใช้วิธีสื่อสารเชิงบวก ไม่ลงโทษโดยใช้ความรุนแรง สร้างวินัยอย่างมีเหตุผล ร่วมมือกับครูหรือโรงเรียนในการติดตามพฤติกรรม (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556b)

1.5.4 การสนับสนุนทางการศึกษา (Educational Support)

เด็กสมาธิสั้นต้องการการสนับสนุนด้านการเรียนรู้ เช่น การปรับรูปแบบการเรียน การให้เวลาพิเศษ การจัดที่นั่งให้ห่างจากสิ่งรบกวน รวมถึงครูควรได้รับการอบรมเพื่อเข้าใจ

ลักษณะเฉพาะของเด็กกลุ่มนี้ และสามารถออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2556a)

สรุปได้ว่า การรักษาภาวะสมาธิสั้นควรเป็นแนวทางแบบบูรณาการ โดยใช้หลายวิธีร่วมกัน ได้แก่ การใช้ยา การบำบัดพฤติกรรม การส่งเสริมบทบาทผู้ปกครอง และการสนับสนุนทางการศึกษา ทั้งนี้การรักษาที่ได้ผลต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างแพทย์ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน

2. พัฒนาการเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น (อายุ 6 - 9 ปี)

พัฒนาการของเด็ก หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงและเติบโตของมนุษย์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ช่วงปฏิสนธิในครรภ์มารดา วัยทารก วัยเด็ก จนกระทั่งเข้าสู่ภาวะในวัยต่าง ๆ ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้น และส่งผลให้เด็กสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในแต่ละช่วงวัย (ทิพวรรณ หรรษคุณาชัย, 2554)

สำหรับเด็กวัยเรียนตอนต้น โดยเฉพาะช่วงอายุระหว่าง 6 – 9 ปี ซึ่งเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญของการพัฒนาทักษะชีวิตและการเรียนรู้ในระบบโรงเรียน พัฒนาการของเด็กในช่วงวัยนี้สามารถจำแนกได้เป็น 4 ด้านหลัก ดังนี้

1. พัฒนาการด้านร่างกาย เด็กในวัยนี้จะมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง กล้ามเนื้อแข็งแรงขึ้น และสามารถเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วมากขึ้น ทั้งในกิจกรรมหยาบและละเอียด เช่น การวิ่ง การเขียนหนังสือ หรือการวาดภาพ

2. พัฒนาการด้านอารมณ์ เด็กจะเริ่มเรียนรู้การควบคุมอารมณ์ตนเอง เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และสามารถแสดงออกทางอารมณ์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้น

3. พัฒนาการด้านสังคม เด็กวัยนี้เริ่มเข้าสังคมมากขึ้น รู้จักการแบ่งปัน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และเรียนรู้บทบาทในกลุ่ม เช่น การเป็นผู้นำหรือผู้ตามในกิจกรรมต่าง ๆ

4. พัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นช่วงที่สมองของเด็กพัฒนาอย่างรวดเร็ว เด็กเริ่มสามารถคิดเชิงตรรกะ จัดลำดับเหตุผล มีความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น และสามารถแก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง (พินุช พันธุ์รักดี, 2558)

เด็กวัยประถมศึกษา (อายุ 6-12 ปี) ยังมีความสามารถในการปรับตัวไม่เท่าผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่มีประสบการณ์และวุฒิภาวะมากกว่า จึงสามารถรับมือและปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงได้ง่ายและใช้เวลาน้อยกว่าเด็กที่ใช้เวลาปรับตัวนานเนื่องจากพัฒนาการของเด็กวัยนี้ยังไม่เอื้อต่อการยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (ยศวีร์ สายฟ้า, 2557)

เด็กจำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมที่ดี ความพร้อมในการเข้าเรียนจึงไม่ได้ หมายความว่าพร้อมด้านสติปัญญาและการรู้หนังสือเพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่ยังรวมถึงพัฒนาการหลักของเด็ก เช่น พัฒนาการด้านร่างกาย, พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม และด้านภาษาด้วย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2558)

ความพร้อมของเด็กLewit & Baker (1995)กล่าวว่า ความพร้อมในที่นี้คือความพร้อมในการเรียนรู้ ซึ่งสามารถแบ่งในเรื่องความพร้อมในสองลักษณะ คือ ความพร้อมในการเรียนรู้ (readiness to learn)ในการเรียนในห้องเรียนกับความพร้อมในการมาโรงเรียน (readiness for school)ในส่วนของความพร้อมในการเรียนรู้ คือ ระดับของพัฒนาการที่เด็กสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะในการเรียนในห้องเรียน ส่วนความพร้อมในการมาโรงเรียนคือการที่เด็กแต่ละคนประสบความสำเร็จในการมีส่วนร่วมในการเรียนตามหลักสูตรของโรงเรียนซึ่งแตกต่างกันไปตามลักษณะของโรงเรียน

กล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการมีผลต่อการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม และพัฒนาการด้านสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัยควรเตรียมความพร้อมให้เด็ก ควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการและความสามารถของเด็กเพื่อให้จัดการเรียนการสอนให้กับเด็กได้อย่างเหมาะสม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมละครสร้างสรรค์

3.1 ความหมายของละครสร้างสรรค์

ตามแนวคิดของสมาคมละครสำหรับเด็กแห่งสหรัฐอเมริกา (Children's Theatre Association of America) ได้ให้คำจำกัดความของ ละครสร้างสรรค์ (Creative Drama) ไว้ว่า เป็นกระบวนการทางละครรูปแบบหนึ่งที่ผู้แสดงได้แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีการซักซ้อมล่วงหน้า การแสดงจะเกิดขึ้นแบบด้นสด (improvisation) ให้ผู้แสดงสามารถใช้จินตนาการในการสวมบทบาทต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ โดยมีครูหรือนักกิจกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะหรือกระตุ้นการเรียนรู้ผ่านการเล่นบทบาทสมมติ จุดมุ่งหมายหลักของละครสร้างสรรค์ มิใช่เพื่อความบันเทิงแก่ผู้ชมเช่นเดียวกับละครทั่วไป แต่เน้นการส่งเสริมพัฒนาการของผู้แสดงในด้านต่าง ๆ เช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสารด้วยท่าทางและภาษา การใช้จินตนาการ ตลอดจนการเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นผ่านกระบวนการมีส่วนร่วม (Participation) ในการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (ภรณ์ คุรุัตนะ, 2526) ที่ระบุว่า ละครสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาศักยภาพภายในมากกว่าการแสดงเพื่อผู้ชมภายนอก

ละครสร้างสรรค์ เป็นรูปแบบของกิจกรรมการละครที่ถูกประยุกต์ใช้ในบริบทของการเรียนการสอน โดยเน้นการใช้ องค์ประกอบทางละคร เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการของผู้เรียน ไม่เน้นการแสดงเพื่อผู้ชมเหมือนละครในรูปแบบทั่วไป แต่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมการพัฒนาตามความสามารถและศักยภาพเฉพาะบุคคล กิจกรรมละครสร้างสรรค์ให้ความสำคัญกับ กระบวนการ (process) มากกว่าผลลัพธ์ เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกลุ่มผ่านการเล่นสมมติ การใช้จินตนาการ การฝึกความเชื่อมั่นในตนเอง ตลอดจนการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา นอกจากนี้ การใช้เทคนิคของละครสร้างสรรค์ในห้องเรียนยังช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะที่หลากหลาย อาทิ การจำ การสื่อสาร การสร้างสรรค์ และการเข้าใจผู้อื่น ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการด้านสติปัญญา และอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ จากแนวคิดของ พรวิรัตน์ ดำรุง ละครสร้างสรรค์จึงถือเป็น สื่อการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับเด็ก เนื่องจากสามารถตอบสนองต่อความต้องการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล อีกทั้งยังสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และความมั่นใจของผู้เรียน (พรวิรัตน์ ดำรุง)

ละครสร้างสรรค์ เป็นกระบวนการเรียนรู้ผ่านการแสดงออกที่เน้นการเล่นสมมติอย่างมีเป้าหมาย โดยการออกแบบกิจกรรมละครสร้างสรรค์จำเป็นต้องอาศัยการวางแผนอย่างรอบคอบ คำนึงถึงพัฒนาการและความเหมาะสมตามช่วงวัยของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (โกลด์ ศรีทองสุข, 2560) ที่อธิบายว่า กิจกรรมละครสร้างสรรค์นั้นเป็นกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่ผ่านการเตรียมการอย่างเป็นระบบ โดยออกแบบให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งในด้านอายุ ความสนใจ และระดับพัฒนาการ

นอกจากนี้ นักวิชาการด้านศิลปะการละครในบริบทการศึกษา เช่น (ภัทรศิลป์ สุทัศน์ศีล ; กิตติ มีชัยเขตต์, 2561) ยังชี้ให้เห็นว่า ละครสร้างสรรค์ถือเป็นทั้ง สื่อกลาง (medium) และ กลยุทธ์ (strategy) ที่ทรงพลังสำหรับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากสามารถบูรณาการเข้ากับสาระการเรียนรู้ในหลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา การสื่อสาร การทำงานกลุ่ม หรือการพัฒนาทักษะชีวิต โดยละครสร้างสรรค์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอย่างสร้างสรรค์ แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น และเรียนรู้ผ่านสถานการณ์สมมติที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ซึ่งนำไปสู่การตระหนักรู้ในตนเองและสังคม รวมถึงสามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้บรรลุตามเป้าหมายทางการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตามนิยามของ สมาคมการละครเพื่อการศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกา (1996) ละครสร้างสรรค์ (Creative Drama) หมายถึง รูปแบบหนึ่งของกิจกรรมทางละครที่เน้นกระบวนการ

มากกว่าผลลัพธ์ กิจกรรมในลักษณะนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติผ่านการเล่นบทบาทสมมติ โดยมีครูหรือผู้นำกิจกรรมเป็นผู้ชี้แนะและสนับสนุนให้ผู้เข้าร่วมได้ใช้จินตนาการในการสื่อสารความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ชีวิตของตน โดยใช้ ท่าทาง คำพูด และบริบทสมมติ เป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นหาความหมายหรือสัจธรรมที่สะท้อนประสบการณ์ของมนุษย์ในมิติต่าง ๆ การดำเนินกิจกรรมในลักษณะดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เรียนรู้ที่จะฟังและเข้าใจผู้อื่น ตลอดจนได้พัฒนาเครื่องมือทางการสื่อสารในรูปแบบที่ไม่ใช่เพียงการใช้ถ้อยคำ แต่รวมถึงภาษากายและการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ผ่านบริบททางละคร

สรุปจากข้างต้น ละครสร้างสรรค์หมายถึงการแสดงที่ไม่ได้ผ่านการชักซ้อมหรือเตรียมตัวล่วงหน้า โดยให้ผู้แสดงได้ใช้จินตนาการและบทบาทสมมติผ่านกระบวนการค้นคว้า โดยครูจะเป็นผู้ช่วยชี้แนะในการแสดง ละครประเภทนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการคิด การแก้ปัญหา และการแสดงออกของผู้แสดง ไม่ใช่เพื่อความบันเทิง โดยสามารถใช้เป็นสื่อการสอนในห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ เช่น การร่วมมือและการเรียนรู้ด้านสังคมตามวัย

3.2 ลักษณะละครสร้างสรรค์

กระบวนการในกิจกรรมละครสร้างสรรค์เป็นลักษณะของการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เข้าร่วมเป็นศูนย์กลาง โดยมีลำดับขั้นตอนที่เริ่มต้นจากสิ่งที่ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์เดิม ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่พวกเขาคุ้นเคยหรือใกล้ตัว แล้วจึงค่อย ๆ เชื่อมโยงไปสู่ประสบการณ์ใหม่ที่มีความลึกซึ้งและกว้างขวางมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อพัฒนาศักยภาพการทำงานของสมองในทั้งสองซีกให้มีความสมดุลและมีประสิทธิภาพ หนึ่งในกิจกรรมสำคัญในกระบวนการละครสร้างสรรค์คือ “การเล่นเลียนแบบ” ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญที่สะท้อนการรับรู้ของผู้เล่นต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว การเล่นเลียนแบบนี้ช่วยให้เด็กสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่พวกเขารับรู้ผ่านประสาทสัมผัส แม้ในบางครั้งจะยังไม่สามารถเข้าใจหรือถ่ายทอดความหมายนั้นได้โดยทันที โดยเด็กจะค่อย ๆ นำสิ่งที่รับรู้มาผสมผสานกับความรู้เดิมที่มีอยู่ เพื่อสร้างความเข้าใจใหม่ที่สอดคล้องกับประสบการณ์ของตนเอง

พฤติกรรมการเล่นเลียนแบบของเด็กมักเริ่มต้นจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและมองว่าสำคัญ ซึ่งรูปแบบของการเล่นอาจแตกต่างกันออกไปตามพื้นเพ ประสบการณ์ หรือวัฒนธรรมของเด็กแต่ละคน การเล่นประเภทนี้จึงไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือในการแสดงออกเท่านั้น แต่ยังเป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน (สุภาภรณ์ บัณฑิตย์, 2558)

ในการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ ผู้นำกิจกรรมมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างบรรยากาศของพื้นที่การเรียนรู้ให้มีความรู้สึกปลอดภัย อบอุ่น และเป็นมิตร เพื่อเปิดโอกาสให้

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถแสดงออกอย่างเป็นอิสระ และมีสมาธิจดจ่อกับกระบวนการละครที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น สิ่งสำคัญคือผู้นำกิจกรรมต้องตระหนักว่า ละครสร้างสรรค์แตกต่างจากการแสดงละครเวทีทั่วไป โดยไม่เน้นความสมบูรณ์แบบของการแสดง แต่ให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้ผ่านการแสดงออก เช่น การฝึกการคิดอย่างสร้างสรรค์ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และการสื่อสารผ่านร่างกายและคำพูด การแสดงจึงเป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเรียนรู้ ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงเป็นหลัก ตัวอย่างหนึ่งของการนำเรื่องราวมาใช้เป็นแรงจูงใจ คือ การเลือกนิทานง่าย ๆ อย่าง “หนูน้อยหมวกแดง” เพื่อกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมพัฒนาทักษะการพูด และการตัดสินใจ โดยอาจใช้โครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน และเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้แสดงตลอดทั้งเรื่อง เพื่อฝึกการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ ในกรณีที่เนื้อเรื่องมีความยาวเกินไป ผู้นำกิจกรรมสามารถเลือกเฉพาะตอนที่มีศักยภาพในการกระตุ้นการคิดวิเคราะห์หรืออภิปรายต่อได้ เพื่อให้กิจกรรมเกิดประสิทธิภาพภายในเวลาที่มีจำกัด การเลือกเนื้อหา และออกแบบกระบวนการละครสร้างสรรค์จึงควรพิจารณาทั้งความเหมาะสมของผู้เข้าร่วม และเป้าหมายของกิจกรรมในแต่ละครั้งอย่างรอบคอบ (รัฐวิชัย ชาญแสงดา, 2563)

กลวิธี 6 ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ การจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์นั้นมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านการแสดงออกทางร่างกาย จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ โดยกระบวนการสามารถแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

1.การกระตุ้นประสาทสัมผัสทั้งห้า (Sensory Recall) เป็นขั้นตอนเริ่มต้นที่ใช้การรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส ได้แก่ การมองเห็น การได้ยิน การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส เพื่อกระตุ้นประสบการณ์ที่ฝังอยู่ในความทรงจำ การฝึกฝนในขั้นตอนนี้ช่วยให้ผู้เข้าร่วมมีสมาธิและตระหนักถึงรายละเอียดรอบตัวได้อย่างลึกซึ้ง พร้อมเปิดทางไปสู่การสร้างจินตภาพที่ชัดเจนและต่อยอดไปสู่จินตนาการในลำดับถัดไป

2.การใช้จินตนาการ (Imagination) ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการมโนภาพหรือการนึกภาพในใจ ซึ่งอาจเกิดจากสิ่งที่พบเห็นตรงหน้า หรือจากประสบการณ์ในอดีต จินตนาการเป็นกลไกที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกอย่างเป็นอิสระ ปราศจากกรอบความคิดที่จำกัด และนำไปสู่แนวคิดใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

3.การใช้ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) เป็นกระบวนการที่ต่อยอดจากจินตนาการ โดยเน้นการสร้างสิ่งใหม่หรือวิธีการใหม่ที่ไม่เลียนแบบใคร การแสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์นี้จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถสร้างผลงานที่มีเอกลักษณ์ และสะท้อนตัวตนอย่างชัดเจน

4.การเคลื่อนไหวร่างกาย (Movement) การเคลื่อนไหวเป็นการแสดงออกทางกายภาพที่สะท้อนความคิดและความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งถือเป็นวิธีการเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยเฉพาะในเด็ก การเริ่มต้นกิจกรรมด้วยการเคลื่อนไหวจะช่วยให้เกิดความสนุกสนานและกระตุ้นการมีส่วนร่วม การเคลื่อนไหวอย่างสร้างสรรค์ยังส่งเสริมให้เกิดวินัยในตนเองและการแสดงออกอย่างอิสระอีกด้วย

5.การใช้ท่าใบ้ (Pantomime) เป็นการสื่อสารผ่านการใช้ร่างกายและท่าทางโดยไม่ใช้คำพูด ซึ่งช่วยลดแรงกดดันจากการต้องใช้ภาษา และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้จินตนาการและการสมมติสถานการณ์อย่างเต็มที่ ท่าใบ้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งในช่วงเริ่มต้นของกิจกรรมเพื่อสร้างความมั่นใจในการแสดงออก

6.การด้นสด (Verbal Improvisation) ขั้นตอนนี้คือการแสดงออกอย่างฉับพลันภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดขึ้น ณ เวลานั้น โดยอาจใช้ทั้งการเคลื่อนไหวหรือการพูด การด้นสดไม่อิงกับบทที่วางไว้ล่วงหน้า ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้ผ่านละคร (รัฐสุพิชญ์ แสงดา, 2563)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ละครสร้างสรรค์ (Creative Drama) เป็นกระบวนการเรียนรู้ผ่านการแสดงออกที่มุ่งเน้น “กระบวนการ” มากกว่าผลลัพธ์ โดยให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้ใช้ จินตนาการ บทบาทสมมติ และการด้นสด ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเป็นมิตร เพื่อพัฒนาทักษะหลากหลายด้าน เช่น การคิดวิเคราะห์ การจดจ่อมีสมาธิ ความมั่นใจในตนเอง การสื่อสาร และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

3.3 ทิศทางพระราชบัญญัติการศึกษาไทย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553 มีความมุ่งหมายและหลักการ พร้อมกับแนวทางการจัดการศึกษา (วิรัตน์ ผดุงชีพ, 2560, น. 29) ดังนี้

ความมุ่งหมายและหลักการเพื่อพัฒนาคนไทยให้ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยมีกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่ง ปลูกฝังจิตสำนึกในด้านปกครองในระบอบประชาธิปไตยเคารพสิทธิกฎหมาย รักษาประโยชน์อนุรักษ ศาสนา ศิลปะวัฒนธรรมของชาติ ประกอบอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ตามหลักการ ศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน โดยเปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และการพัฒนา สาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่าง

ต่อเนื่อง แนวทางการจัดการศึกษา ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตาม ธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องจัดเนื้อหาของสาระและกิจกรรมให้ สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการฝึกทักษะ กระบวนการคิด เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ปฏิบัติคุณธรรม จริยธรรม จัดสภาพสิ่งแวดล้อมเอื้อต่อการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่

3.4 การละครสร้างสรรค์กับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในบริบทสังคมไทย

ตลอดระยะเวลากว่า 40 ปีที่ผ่านมา "ละครสร้างสรรค์" หรือที่บางครั้งเรียกว่า "ละครเพื่อการศึกษา" ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในฐานะเครื่องมือทางการเรียนรู้ที่ทรงพลัง โดยเฉพาะในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กและเยาวชน ตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนถึงระดับอุดมศึกษา การนำละครสร้างสรรค์เข้าสู่ระบบการศึกษาไทยมีจุดเริ่มต้นที่สำคัญจาก รองศาสตราจารย์อรชุนมา ยุทวงศ์ แห่งคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งในช่วงประมาณ พ.ศ. 2517 ท่านได้ศึกษาระดับมหาบัณฑิตด้านการละครจากมหาวิทยาลัยฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา และนำความรู้ด้านกระบวนการละครกลับมาพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนในประเทศไทย โดยเน้นการประยุกต์ใช้เทคนิคละครสร้างสรรค์เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการของผู้เรียน จากจุดเริ่มต้นในแวดวงศิลปะการละครในระดับอุดมศึกษา แนวคิดดังกล่าวได้ขยายวงกว้างออกไปยังสถานศึกษาระดับต่าง ๆ โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งด้านอารมณ์ สังคม ความคิดสร้างสรรค์ และทักษะชีวิต ปัจจุบันมีหลายสถาบันทั้งในระดับพื้นฐานและอุดมศึกษาที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของละครสร้างสรรค์และได้บรรจุไว้ในหลักสูตรอย่างจริงจัง เช่นเดียวกับแนวทางการศึกษาที่ใช้ในต่างประเทศ (ธนสิน ชุตินธรานนท์, 2560)

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ละครสร้างสรรค์ในบริบทของประเทศไทย พบว่า แนวคิดและกระบวนการละครสร้างสรรค์ได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเด็กและเยาวชนอย่างกว้างขวาง โดยครอบคลุมเป้าหมายหลักทางการศึกษาทั้งสามด้าน ได้แก่

ด้านพุทธิพิสัย หมายถึง การเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ การคิดวิเคราะห์ การสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดจนการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมการทำงานของสมองและการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านจิตพิสัย คือ การส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ ตลอดจนการเรียนรู้เกี่ยวกับคุณค่าของตนเองและสังคมรอบข้าง ผ่านการมีส่วนร่วมในสถานการณ์สมมติที่หลากหลาย

ด้านทักษะพิสัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาในด้านการเคลื่อนไหว การประสานงานของกล้ามเนื้อ การใช้ประสาทสัมผัส และการแสดงออกผ่านร่างกายอย่างเป็นธรรมชาติและสร้างสรรค์

กล่าวได้ว่าละครสร้างสรรค์เป็นกระบวนการที่มีศักยภาพในการพัฒนาเด็กและเยาวชนในมิติต่าง ๆ ได้อย่างรอบด้าน ทั้งในด้านสติปัญญา อารมณ์ และทักษะชีวิต (ลิขิต ใจดี, 2562)

สรุปจากข้างต้น ประเด็นของละครสร้างสรรค์ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางเลือกใหม่ที่สามารถพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับทิศทางการศึกษาของชาติ อีกทั้งยังเป็นการขยายฐานความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่าและความสำคัญของละครสร้างสรรค์ต่อสาธารณะชนต่อไป

3.5 แนวคิดและทฤษฎี

ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอรัทเบอร์ก

ในทางจิตวิทยา แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึงสภาวะภายในของบุคคลที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ สำหรับแรงจูงใจในการทำงานจะเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานและพัฒนาตนเองให้เจริญก้าวหน้า เฮอรัทเบอร์ก (Herbert, 1972) เสนอแนวคิดที่ว่า แรงจูงใจเกิดจากความแตกต่างระหว่างความต้องการหรือความปรารถนาของบุคคล กับผลลัพธ์หรือความสำเร็จที่ได้รับ ซึ่งสามารถสรุปได้ในสมการว่า แรงจูงใจ = ความปรารถนา (Aspiration) – ความสำเร็จ (Achievement) แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการทำงานของบุคลากร โดยส่งผลในด้านต่าง ๆ ดังนี้ เพิ่มพลังและความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานส่งเสริมความพยายามและความอดทนในการเผชิญกับอุปสรรคกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานให้ดีขึ้น สร้างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองและส่งเสริมจรรยาบรรณในการทำงาน แรงจูงใจมีประโยชน์และมีความสำคัญต่อการทำงานของบุคลากรหลายประการดังต่อไปนี้

องค์ประกอบของแรงจูงใจแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มหลัก คือ

1. องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)

เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของงานที่ทำโดยตรง ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจและ
แรงจูงใจ ประกอบด้วย ความสำเร็จในการทำงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงานที่
น่าสนใจและท้าทาย ความรับผิดชอบในงาน โอกาสความก้าวหน้าในอาชีพ

2. องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors)

เป็นปัจจัยที่ช่วยป้องกันความไม่พึงพอใจในการทำงาน ประกอบด้วย เงินเดือน
และผลตอบแทน โอกาสในการพัฒนาทักษะและความก้าวหน้า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลใน
องค์กรสถานะของอาชีพ นโยบายและการบริหารจัดการขององค์กร

จากแนวคิดนี้ การสร้างแรงจูงใจสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นในการทำ
กิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการแสดงออก เช่น ละครสร้างสรรค์ ควร
คำนึงถึงการออกแบบกิจกรรมให้มีความท้าทาย สนุกสนาน และให้โอกาสเด็กได้ประสบ
ความสำเร็จในงานที่ทำ รวมทั้งการให้กำลังใจและยอมรับผลงานของเด็ก เพื่อเสริมสร้างความ
มั่นใจและความกระตือรือร้น นอกจากนี้ยังต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี
ระหว่างเพื่อนและครูผู้สอน เพื่อสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยและส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจในการ
เรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ (Herbert, 1972; กมลพร กัลยาณมิตร, 2559)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น

บุญทรัพย์ ศักดิ์บุญญารัตน์และคณะ (Sakboonyarat et al., 2018) ได้ทำการศึกษา
ความชุกและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับโรคสมาธิสั้น (Barkley, 2015) ในกลุ่มเด็กระดับประถมศึกษาใน
ชุมชนชนบทภาคกลาง จำนวน 495 คน การศึกษาพบว่า อัตราความชุกของเด็กที่มีสมาธิสั้นอยู่ที่
2.2% ซึ่งถือว่าค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาความชุกของเด็กสมาธิสั้นในประเทศ
ไทยที่เคยรายงานไว้ในระดับ 6.5% และ 8.1% ตามลำดับ (ทวีศิลป์ วิษณุโยธินและคณะ, 2556)
การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งแบบไม่แปรผันและแบบหลายตัวแปรชี้ให้เห็นว่า โรคสมาธิสั้นในเด็กมี
ความสัมพันธ์กับปัจจัยทั้งในระดับครอบครัวและระดับตัวเด็ก ได้แก่ การเรียนซ้ำชั้น การถูกพักการ
เรียนหรือเปลี่ยนโรงเรียน ประวัติการถูกรังแก และการที่ผู้ปกครองหลักไม่ใช่พ่อแม่โดยตรง
นอกจากนี้ ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการศึกษายังพบว่า ผู้ปกครองหลักและครูยังมีความรู้และความ
เข้าใจที่ไม่เพียงพอเกี่ยวกับโรคสมาธิสั้น อีกทั้งระบบการดูแลสุขภาพในพื้นที่ดังกล่าวยังไม่สามารถ
ตรวจพบหรือวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้เด็กที่มีสมาธิสั้นไม่ได้รับการรักษา
หรือการช่วยเหลือที่เหมาะสมตามความจำเป็น

วามุลูกวาและทีมวิจัย (Wamulugwa et al., 2017) ดำเนินการศึกษาค้นคว้าและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับโรคสมาธิสั้น (ADHD) ในเด็กประเทศยูกันดา โดยใช้วิธีการศึกษาภาคตัดขวาง ผลการศึกษาพบว่าอัตราการเกิดโรคสมาธิสั้นในกลุ่มตัวอย่างนี้อยู่ที่ 11.7% ซึ่งสูงกว่าระดับความชุกที่เคยรายงานในกลุ่มประชากรแอฟริกันอื่น ๆ ก่อนหน้านั้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ชายมีโอกาสเป็นโรคสมาธิสั้นมากกว่าผู้หญิงถึงประมาณ 3 เท่า อีกทั้งกลุ่มเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปีมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคนี้มากกว่าเด็กในช่วงอายุอื่น ๆ ถึง 4 เท่า ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างอายุและเพศกับโรคสมาธิสั้นในกลุ่มเป้าหมาย

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับละครสร้างสรรค์

(ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561) ได้พัฒนากิจกรรมการใช้หุ่นสายเสมาเพื่อช่วยปรับพฤติกรรมเด็กที่มีอาการสมาธิสั้น โดยกิจกรรมนี้สร้างขึ้นบนพื้นฐานของกระบวนการสร้างสรรค์และการประดิษฐ์หุ่นสายเสมาตามทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก ซึ่งเน้นองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) เช่น ความสำเร็จในการทำงาน ที่หมายถึงความสามารถของบุคคลในการทำงานจนสำเร็จลุล่วงและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้เด็กสามารถดำเนินกิจกรรมจนสำเร็จได้ การปรับพฤติกรรมให้หนึ่งของเด็กสมาธิสั้นนั้นต้องอาศัยแรงจูงใจอย่างมาก ชุดกิจกรรมนี้จัดขึ้นเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ โดยมีการจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 3 ครั้ง รวมเป็น 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยใช้ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์กเป็นแนวทาง เนื่องจากเด็กสมาธิสั้นมีความสนใจและความต้องการที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป แรงจูงใจจึงเป็นกุญแจสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผลจากการทดลองแสดงให้เห็นว่าเด็กสมาธิสั้นมีคะแนนการปรับพฤติกรรมในช่วงหลังทดลองสูงกว่าช่วงก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(รัฐพิชญ์ แสงดา, 2563) ได้ทำการศึกษาพัฒนาชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการคิดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการยับยั้งชั่งใจในเด็กปฐมวัย รวมถึงการควบคุมอารมณ์และการวางแผนการจัดการ โดยมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 คน ผลการวิจัยพบว่า (1) ชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยแผนกิจกรรมจำนวน 12 แผน แผนกิจกรรมตั้งแต่แผนที่ 1 ถึง 4 มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาการยับยั้งพฤติกรรม ส่วนแผนที่ 5 ถึง 8 ใช้พัฒนาการควบคุมอารมณ์ และแผนที่ 9 ถึง 12 เป็นการส่งเสริมทักษะการวางแผนและการจัดการ กิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่ออกแบบมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ในระดับสูงสุด (2) จากการวัดผลก่อนและหลังการจัดกิจกรรม พบว่าคะแนนเฉลี่ย

ตัวชี้วัดทักษะการคิดและพฤติกรรมทางดเว้นในเด็กเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะด้านการควบคุมอารมณ์ที่อยู่ในระดับสูงสุดหลังการทดลอง

(โกมล ศรีทองสุข, 2560) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวันของเด็กก่อนวัยเรียน โดยออกแบบและพัฒนาแผนกิจกรรมที่ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นรูปแบบของการเล่นสมมติที่ได้รับการวางแผนอย่างเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก เพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเล่นในขณะที่ยังคงความเป็นธรรมชาติของการเล่นไว้ นอกจากนี้ยังอาศัยแนวคิดจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเปียเจต์ ที่เน้นการเรียนรู้ตามลำดับขั้นและผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง รวมถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคค์ ที่เน้นการฝึกซ้ำและทำซ้ำในการเรียนรู้ เครื่องมือประเมินทักษะก่อนและหลังกิจกรรมมุ่งเน้น 3 ด้านหลัก คือ ด้านความสะอาด การแต่งตัว และการรับประทานอาหารรวมถึงการขับถ่าย โดยผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของกิจกรรมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับสูงสุด

(กฤษา ใบโพธิ์ และชาริณี ตรีวรวิญญู, 2565) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมที่ผสมผสานการเล่นิทานกับละครสร้างสรรค์ เพื่อส่งเสริมทักษะการสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น ชุดกิจกรรมประกอบด้วย 8 กิจกรรม ซึ่งใช้เทคนิคการเล่นิทานรูปแบบต่าง ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวและเชื่อมโยงมุมมองของตนกับตัวละครในนิทานอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ ยังใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์กระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น ผ่านการแสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก ท่าทาง รวมถึงการทำงานร่วมกันผ่านบทละครที่อ้างอิงจากนิทานที่ได้รับฟัง โครงสร้างของชุดกิจกรรมนี้ประกอบด้วย แนวคิดและลักษณะสำคัญ วัตถุประสงค์ กิจกรรม ขั้นตอนการจัดกิจกรรม แนวทางการใช้งาน และแนวทางการประเมินผล ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม

สังขรัตน์ (2562) ได้ทำการศึกษาผลของกิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่มีต่อพฤติกรรมเชิงบวกของนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า พฤติกรรมเชิงบวกที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดได้แก่ การเคารพศักดิ์ศรี ตามด้วยการคำนึงถึงแรงจูงใจและการมีโลกทัศน์ และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการพยายามมีส่วนร่วม ทั้งนี้ คะแนนพฤติกรรมเชิงบวกโดยรวมและในแต่ละด้านของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังการเข้าร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์เมื่อเทียบกับก่อนการจัดกิจกรรม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre – Experimental Design) โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวที่มีการวัดตัวแปรก่อนหลังการทดลอง (One Group Pretest – Posttest Design) เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.วิธีการทดลอง
- 4.การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุ 7-9 ปี จำนวน 20 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล จังหวัดสมุทรปราการ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีพฤติกรรมขาดสมาธิภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุ 7-9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 8 คน โดยเลือกจากผลคะแนนความเสี่ยงของอาการขาดสมาธิคัดกรองจากแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) โดยครูประจำชั้นและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน มีขั้นตอนในการคัดเลือก ดังนี้

- 1.การคัดกรองจากแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) โดยครูประจำชั้นและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมิน SNAP-IV จะทำการประเมิน ใน 3 ด้าน รวม 26 ข้อได้แก่

ภาวะขาดสมาธิ (Attention Deficit) มี 9 ข้อ

ภาวะซนหุนหันพลันแล่น (Hyperactivity and Impulsive) มี 9 ข้อ

ภาวะดื้อต่อต้าน (opposition/defiance) มี 8 ข้อ

การให้คะแนนจะให้คะแนน 0-3 คะแนน โดย 0=ไม่พบพฤติกรรมดังกล่าว 1=พบเล็กน้อย 2=พบปานกลาง 3=พบบ่อย

เกณฑ์การพิจารณาความรุนแรง ภาวะขาดสมาธิ

< 13 คะแนน อาการไม่มีความสำคัญทางคลินิก

13-17 อาการเล็กน้อย

18-22 อาการปานกลาง

≥ 23 อาการรุนแรง โดยเลือกจากผลคะแนนความเสี่ยงของอาการขาดสมาธิตั้งแต่

13-17 อาการเล็กน้อยและ18-22 อาการปานกลาง

2.ยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยด้วยความสมัครใจ รวมทั้งได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยเมื่อใดก็ได้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1.แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV(Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง (คิดค้นโดย James.M.Swanson Ph.D.และคณะ แปลงเป็นฉบับภาษาไทย โดย นพ.ณัฏฐ์ พิทยรัตน์เสถียร และคณะ

2.กิจกรรมละครสร้างสรรค์จำนวน 12 กิจกรรม

3.แบบสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิ (ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561)

ขั้นตอนในการสร้างและวิธีการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1.สร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น จำนวน 12 กิจกรรม ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม โดยนำหลักของกระบวนการหลักทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) มาใช้ในการสร้างกิจกรรมเพื่อช่วยให้เด็กสมาธิสั้นเกิดแรงจูงใจในการร่วมทำกิจกรรม

2.นำแผนกิจกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่ากิจกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์มุ่งหมายของการวิจัย และเหมาะสมจะนำไปใช้ได้หรือไม่โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบแล้วนำผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แนใจว่ากิจกรรมนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ให้คะแนน 0 หมายถึง แนใจว่ากิจกรรมนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ให้คะแนน -1 หมายถึง แนใจว่ากิจกรรมนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

โดยมเกณฑ์การแปลค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คือ ในแต่ละกิจกรรม จะต้องได้ค่าดัชนีไม่ต่ำกว่า 0.5 จึงจะถือว่ากิจกรรมนั้นมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ได้

3. นำกิจกรรมที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาทำการแก้ไขปรับปรุง ตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

4. นำกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการทดลองจำนวน 12 ครั้งๆ ละ 40 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง คือวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์

5. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิขณะทดลองของผู้วิจัยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น (ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561) ขณะที่ทำกิจกรรมในช่วงระยะเวลา 15 นาทีในแต่ละกิจกรรมแต่ละครั้ง

วิธีการทดลอง

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre – Experimental Design) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนทดลองกลุ่มเดียว ทดลองก่อนหลัง (One Group – Posttest Design) การวิจัยในครั้งนี้ ทดลองจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 9.00 – 9.40 น. ครบ 4 สัปดาห์

2. ขั้นตอนการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ยื่นโครงร่างพิจารณาการทำวิจัยในมนุษย์เพื่อพิจารณาในด้านจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2.2 ขออนุญาตเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการลงพื้นที่เข้าสัมภาษณ์ครูประจำชั้นและผู้ปกครอง เพื่อเก็บข้อมูลรายบุคคลเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และทำการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง ด้านอาการขาดสมาธิ เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2.3 นัดหมายวันที่จะเข้าทำกิจกรรม และเข้าทำกิจกรรมตามเวลาที่กำหนด

2.4 หลังจบกิจกรรม ผู้วิจัยให้ครูและผู้ปกครองทำแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล กล่าวขอบคุณนักเรียนและบุคลากรในสถานศึกษาที่ให้การอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลต่างๆ

2.5 ผู้วิจัยนำข้อมูลต่างๆ ที่ได้มาวิเคราะห์และรายงานผลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลและกำหนดสถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติหาคุณภาพของเครื่องมือ
2. สถิติพื้นฐาน

วิเคราะห์ผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นของครูและผู้ปกครอง โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

ใช้ T-Test Dependent เปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นเพื่อทดสอบโดยกำหนดความเชื่อมั่นที่ ร้อยละ 95

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

กิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาดอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ที่มีอายุ 7-9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟพิพวล จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ดังนี้

N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

n แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

Z แทน สถิติ The Wilcoxon Signed Rank Test

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาดอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้ปัญหาสมาธิสั้น

2. เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาดอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้ปัญหาสมาธิสั้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาดอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้ปัญหาสมาธิสั้น ซึ่งในแผนกิจกรรมดังกล่าว ประกอบไปด้วยชื่อกิจกรรม ขั้นตอนการจัดกิจกรรม อุปกรณ์ในการทำกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้แบ่งกิจกรรมทั้งหมด 12 กิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมแดนซ์สะดุคหยุดท่าสัตว์ เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง สามารถมีสมาธิจดจ่อตามระยะเวลาที่กำหนดได้

2.กิจกรรมเก็บผลไม้ในป่ามิดเพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส สามารถจดจำกับสิ่งของตรงหน้าได้

3.กิจกรรมlocationบอกความรู้สึก เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการฝึกการจินตนาการเพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้

4.กิจกรรมภาพฉันทะยับได้ เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิในการใช้จินตนาการของตนเองผ่านการแสดงท่าทางประกอบเพลง สามารถจดจำไม่วอกแวก

5.กิจกรรมก่อร่างสร้างอาณาจักร เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ สามารถทำงานจนสำเร็จ

6.กิจกรรมเข้าเมืองมหัสจรรย์ เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ สามารถควบคุมตนเองไม่ลุกเดินไปมาในระยะเวลาหนึ่งได้

7.กิจกรรมนิทานเจ้าบทบาท เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิจากการเคลื่อนไหวร่างกาย สามารถทำตามคำสั่งได้

8.กิจกรรมสถานการณ์พาไป เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิในการเคลื่อนไหวร่างกายจากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง สามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้

9.กิจกรรมไปทำท่าย เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิโดยการใช้ท่าไม้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

10.กิจกรรมปากอ้าท่าขยับ เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิโดยการใช้ท่าไม้ การแสดงออกทางความคิดบางอย่างด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทาง สามารถสังเกตการขยับของปากและตอบกลับด้วยท่าทางได้

11.กิจกรรมเริ่มต้นชนป้าย เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิโดยใช้การดันสด ภายใต้งู๊นไขที่ถูกำหนดขึ้น สามารถสงบนิ่งฟังผู้อื่นจนจบได้

12.กิจกรรมThe mask drama เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม ได้ฝึกสมาธิโดยใช้การดันสดจากการใช้คำพูด เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถตอบทบาทของตัวเองกับผู้อื่นจนจบได้

ตาราง 1 โครงสร้างรูปแบบกิจกรรมและโครงสร้างสร้อยในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมมติฐานสำหรับปัญหาสมมติฐาน

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี
1.	กิจกรรมแดนซ์สุดหุ่ยทำสัตว์	1.เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง 3.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำระยะเวลาที่กำหนดได้	ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรคที่มักจะเริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 องค์ประกอบคำจูน (Maintenance Factors)
2.	กิจกรรมเก็บผลไม้ในป่ามีด	1.เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส 3.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำสิ่งของตรงหน้าได้	ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรคที่มักจะเริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)
3.	กิจกรรมlocationบอกความรู้สึก	1.เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการฝึกการจินตนาการ 3.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรคโดยใช้การฝึกการจินตนาการองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี
4.	กิจกรรมภาพฉายได้	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิในการใช้จินตนาการของตนเองผ่านการแสดงท่าทางประกอบเพลง 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำไม่ออกแวก	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำองค์ประกอบบุงใจ (Motivation Factors)
5.	กิจกรรมก่อสร้างสถาปัตย์	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานจนสำเร็จ	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำองค์ประกอบบุงใจ (Motivation Factors)
6.	เข้าเมืองมหัศจรรย์	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถควบคุมตนเองไม่ลุกเดินไปมาในระยะเวลาหนึ่งได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำองค์ประกอบบุงใจ (Motivation Factors)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี
7.	กิจกรรมนิทานเจ้าบ่าว	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการเคลื่อนไหวร่างกาย 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำตามคำสั่งได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการเคลื่อนไหวร่างกายองค์ประกอบคำจูน (Maintenance Factors)
8.	กิจกรรมสถานการณ์ไฟฟ้า	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมฝึกสมาธิในการเคลื่อนไหวร่างกายจากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการเคลื่อนไหวร่างกายองค์ประกอบคำจูน (Maintenance Factors)
9.	กิจกรรมใบพาย	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยการชี้ทำใบ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ทำใบในการสื่อสารกับผู้อื่น องค์ประกอบคำจูน (Maintenance Factors)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี
10.	กิจกรรมปากคำท้ายปี	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยการให้ทำไป การแสดงออกทางความคิดบางอย่างด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางเพื่อให้ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสังเกตการยับยั้งชั่งใจของปากและตอบกลับด้วยท่าทางได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรคิโดยการฝึกฝนการใช้ท่าไปในการสื่อสารกับผู้อื่น องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors)
11.	กิจกรรมเริ่มต้นสัปดาห์	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การดันสอด ภายใต้งู๋นไข่ที่ถูกกำหนดขึ้น 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสงบนิ่งฟังผู้อื่นจนจบได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรคิโดยใช้การดันสอด องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)

12.	กิจกรรมThe mask drama	1.เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การค้นคว้าการใช้คำพูด 3.เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถตอบคำถามของตัวเองกับผู้สนใจ สรุปได้	ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การนำเสนอ สด องค์ประกอบหัวใจ (Motivation Factors)
-----	-----------------------	--	--

ซึ่งกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม โดยนำหลักของกระบวนการหลักทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) มาใช้ในการสร้างกิจกรรมเพื่อช่วยให้เด็กสมาธิสั้นเกิดแรงจูงใจในการร่วมทำกิจกรรม ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้ง ละ 40 นาที

ตาราง 1 โครงสร้างรูปแบบกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

ตาราง 1 หลังจากออกแบบกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้นเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้มีการนำกิจกรรมไปทำการตรวจสอบหาค่าความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ในทุกกิจกรรมนั้น มีค่าดัชนีที่ผ่านเกณฑ์การวัดผลที่ 0.5 ในทุกกิจกรรม โดยมีค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้องของกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น เริ่มต้นที่ 0.66 และ 1.00 จึงได้แสดงออกมาเป็นตารางดังนี้

ตาราง 2 ผลการทดสอบหาค่าความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น กับวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น (N = 3)

ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	IOC	ความหมาย
กิจกรรมที่ 1 กิจกรรมแดนซ์สะกดหยุดท่าสัตว์	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำตามระยะเวลาที่กำหนดได้	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 2 กิจกรรมเก็บผลไม้ในป่ามืด	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำกับสิ่งของตรงหน้าได้	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 3 กิจกรรม locationบอกความรู้สึก	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการฝึกการจินตนาการ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้	1.00	สอดคล้อง

ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	IOC	ความหมาย
กิจกรรมที่ 4 กิจกรรมภาพฉัน ขยับได้	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิในการใช้จินตนาการของตนเองผ่านการ แสดงท่าทางประกอบเพลง 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำไม่ออกแนว	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 5 กิจกรรม ก่อร่างสร้างอาณาจักร	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานจนสำเร็จ	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 6 กิจกรรม เข้าเมืองมหัสจรรย์	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถควบคุมตนเองไม่ลุกเดินไปมาในระยะเวลา หนึ่งได้	0.66	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 7 กิจกรรม นิทาน เจ้าบพบาท	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการเคลื่อนไหวร่างกาย 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำตามคำสั่งได้	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 8 กิจกรรม สถานการณ์พาไป	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมฝึกสมาธิในการเคลื่อนไหวร่างกายจากความรู้สึกนึก คิดของตนเอง 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 9 กิจกรรม ใบ้ท่าทาย	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยการใช้ท่าใบ้ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	0.66	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 10 กิจกรรม ปากอ้าท่าขยับ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยการใช้ท่าใบ้ การแสดงออกทาง ความคิดบางอย่างด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางเพื่อให้ 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสังเกตการขยับของปากและตอบกลับด้วย ท่าทางได้	1.00	สอดคล้อง
กิจกรรมที่ 11 กิจกรรม เริ่มต้นชนป้าย	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การดันสัด ภายใต้งู้นไขที่ถูก กำหนดขึ้น 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสังเกตบ่งฟังผู้อื่นจนจบได้	1.00	สอดคล้อง

ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	IOC	ความหมาย
กิจกรรมที่ 12 กิจกรรม The mask drama	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม 2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การด้นสดจากการใช้คำพูด 3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถตอบทบทวนของตนเองกับผู้อื่นจนจบได้	1.00	สอดคล้อง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 2 ตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิมีค่าดัชนีสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 1.00 ในกิจกรรมที่ 1-5,7-8,10-12 สรุปได้ว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่าการกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น มีความสอดคล้องกัน ส่วนในกิจกรรมที่ 6, 9 นั้นมีค่าดัชนีสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.66 ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้นำเสนอข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงกิจกรรม ผู้วิจัยจึงได้นำมาแก้ไขปรับปรุงเมื่อผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้นำกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นไปทดลองใช้จริงในลำดับต่อไป

ตาราง 3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (n = 8)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
อายุ	8	0.71
	ความถี่ (Frequency)	ร้อยละ (Percent)
เพศ		
หญิง	8	100
ระดับชั้นเรียน		
ประถมศึกษาปีที่ 1	2	25
ประถมศึกษาปีที่ 2	4	50
ประถมศึกษาปีที่ 3	2	25

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 3 พบว่าเมื่อทำการทดลองใช้กิจกรรมแล้ว ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกิจกรรมละครสร้างสรรคในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น พบว่าอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 8 (0.71 S.D.) ปี

โดยเป็นเพศหญิง และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 25 ตามมาด้วยประถมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 50 และประถมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 25

ผลของการเปรียบเทียบพฤติกรรมอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคิในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยการประเมินจากผู้ปกครองและครู

ตาราง 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคิในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรม โดยการประเมินแบบประเมินพฤติกรรมSNAP-IV (Short form) จากผู้ปกครองและครู (n = 8)

	ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน)		t	sig
	ก่อน	หลัง		
การประเมินพฤติกรรม อาการขาดสมาธิจากผู้ปกครอง	16.88(0.99)	13.63(1.50)	5.245	0.001
การประเมินพฤติกรรม อาการขาดสมาธิจากครู	20.75(1.48)	15.88(0.83)	13.913	0.000

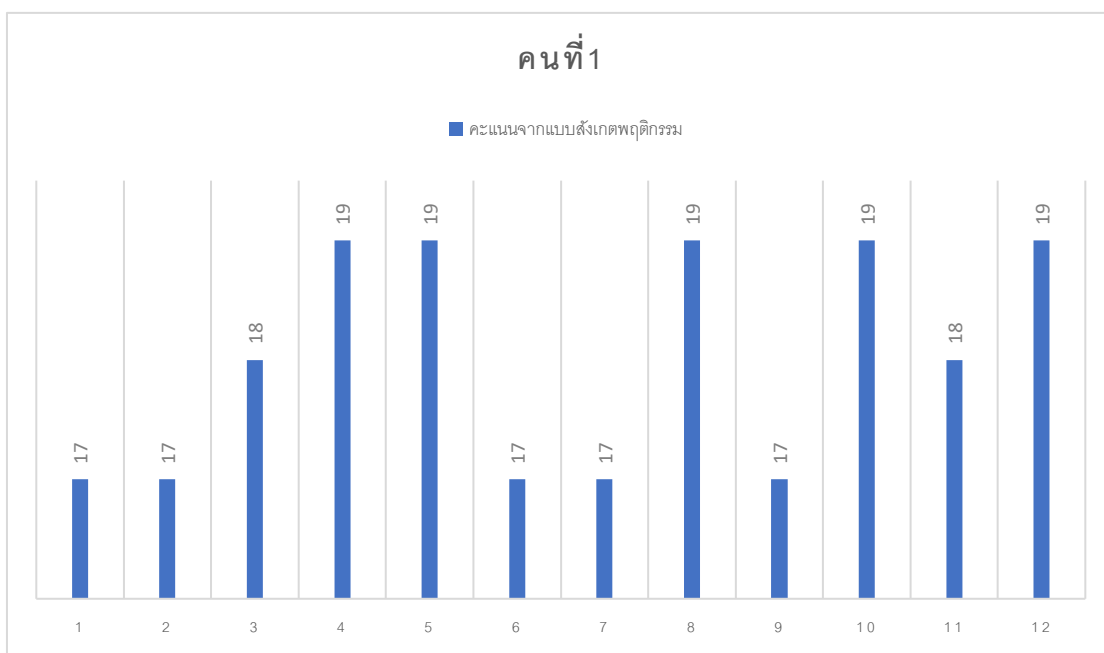
P – Value < .05

จากตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์ผลของการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคิในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยการวิเคราะห์ Paired Simple Test ในช่วงเวลาก่อนและหลังการได้เข้าร่วมกิจกรรม ประเมินโดยผู้ปกครองและครู โดยคะแนนที่ลดลงแสดงถึงพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่ลดลง พบว่าหลังจากกลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาสมาธิ กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่ลดลง มีสมาธิดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ทั้งการประเมินจากผู้ปกครองและครู

โดยพบว่าจากการประเมินของผู้ปกครองก่อนกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 16.88 (0.99) คะแนน แต่หลังจากหลังได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 13.63(1.50) คะแนน เช่นเดียวกับจากการประเมินของครู ซึ่งก่อนเข้ารับการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 20.75(1.48)คะแนน แต่หลังจากเข้ารับเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 15.88(0.83)คะแนน ซึ่งแสดงถึงว่าหลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรคิในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มี

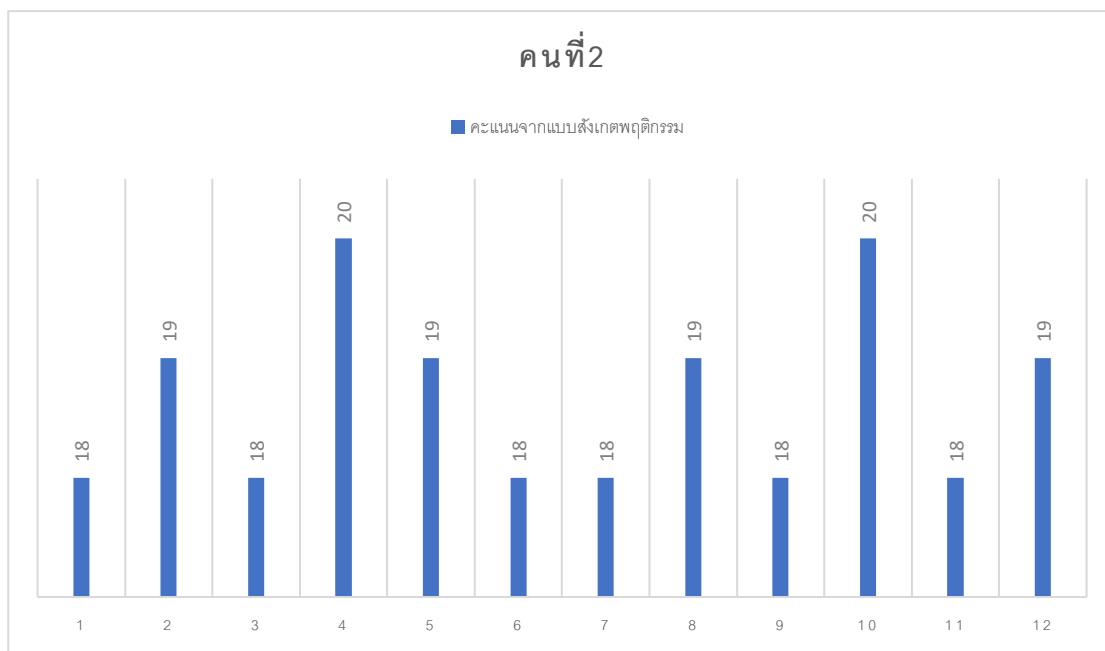
ปัญหาสมาธิสั้น กลุ่มตัวอย่างมีการปรับพฤติกรรมอาการขาดสมาธิลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05

เสนอกกราฟแท่งแสดงค่าเฉลี่ยโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรมตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น เป็นรายบุคคลด้วยกราฟ (ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน) ดังแสดงในรูปที่ 1 ถึง 8

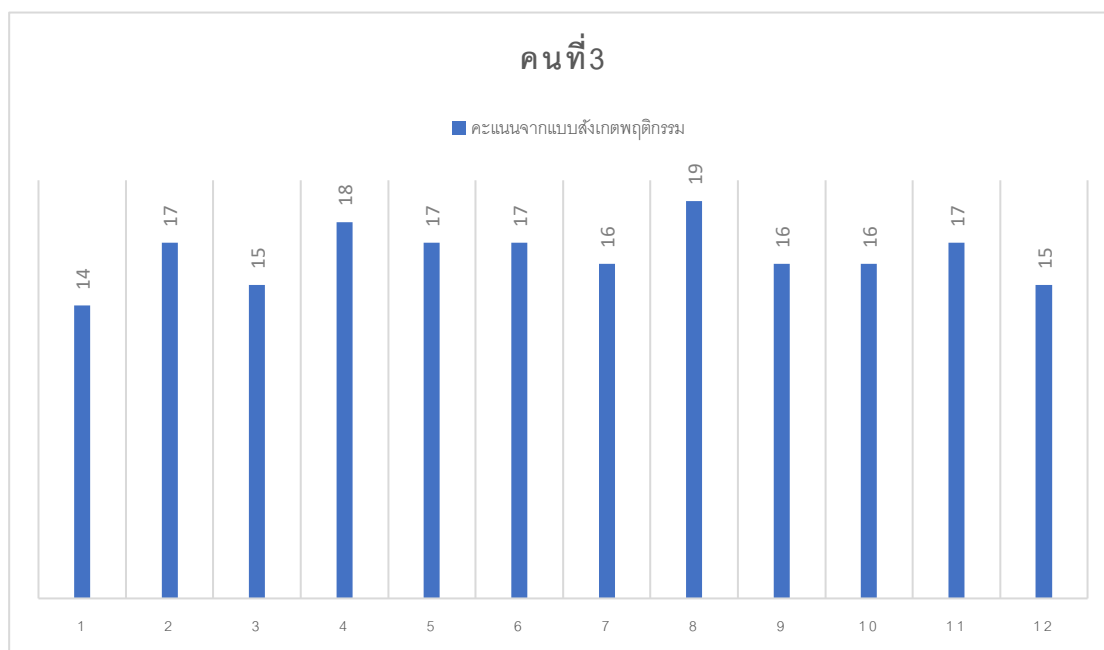
ภาพประกอบ 1 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 1 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 1 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 1 จากกราฟพบว่าเด็กดูเหมือนไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วยทำอะไรนานๆไม่ได้วอกแวกง่าย มีอารมณ์เสื่อง่าย มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 3,4,5,8,10,12 และมีคะแนนรองลงมาในกิจกรรมที่ 1,2,6,7,9,11

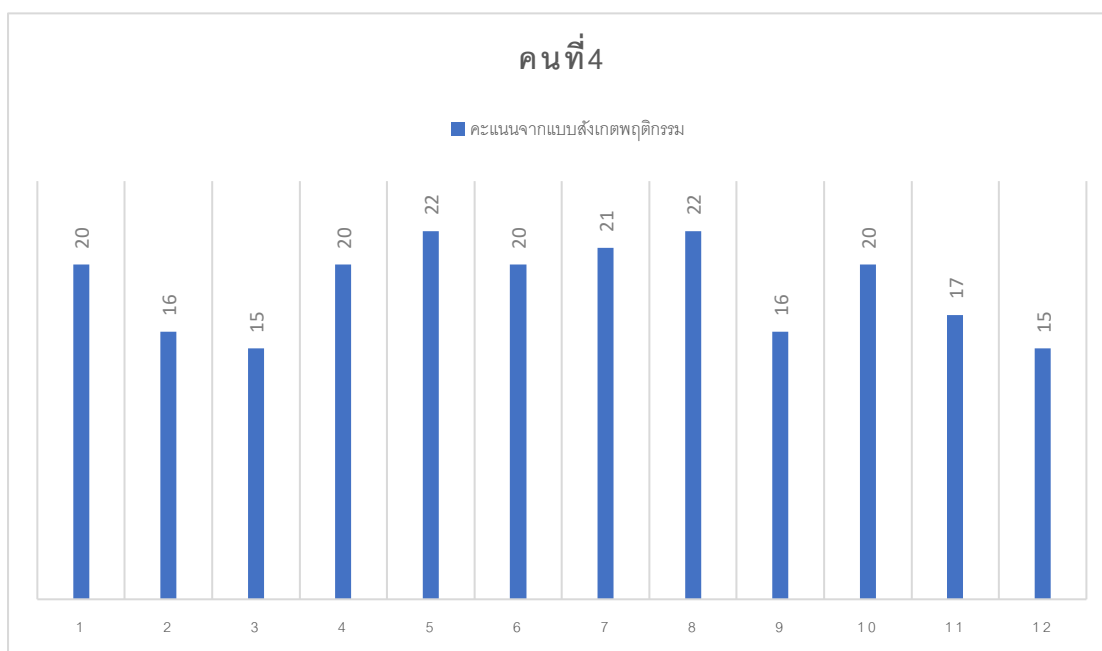
ภาพประกอบ 2 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 2 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 2 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 2 จากกราฟพบว่าเด็ก ดูเหมือนไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วย วอกแวกง่ายนั่งไม่ติดลูกชิ้นและเดินไปมา มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 2,4,5,8,10,12 และมีคะแนนรองลงมาในกิจกรรมที่ 1,3,6,7,9,11

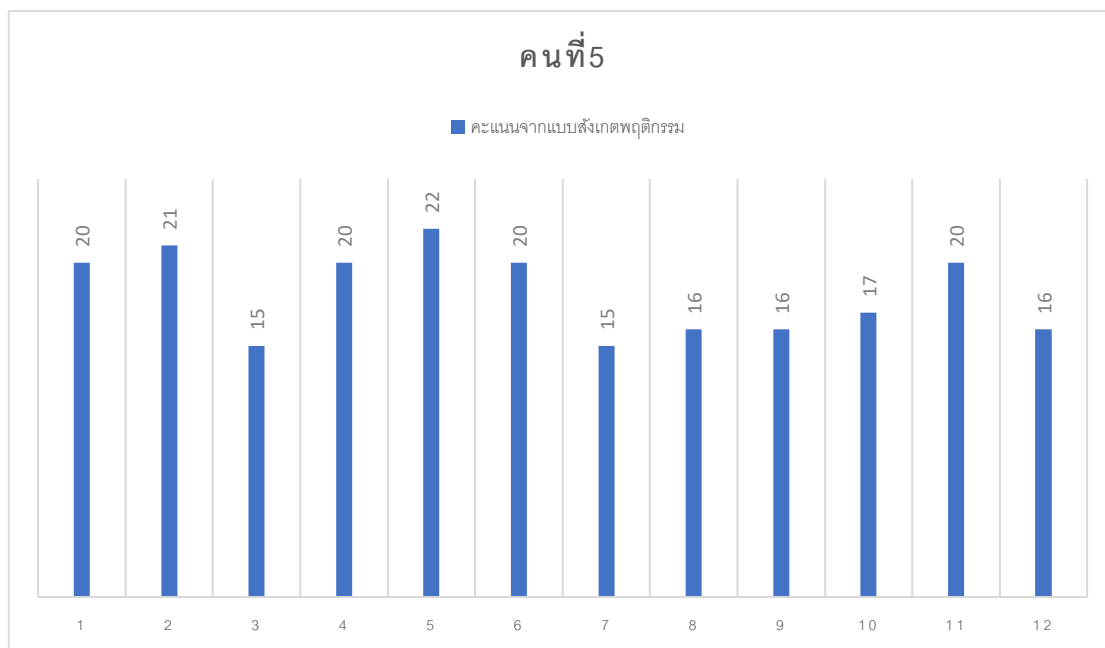
ภาพประกอบ 3 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 3 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 3 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 3 จากกราฟพบว่าเด็กทำอะไรนานๆไม่ได้ วอกแวกง่าย นั่งไม่ติดและลุกขึ้นเดินไปมา ไม่ชอบรอคิว โกรธบึ้งตึง มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 2,4,5,6,8,11 และมีคะแนนลดลงมาในกิจกรรมที่ 1,3,7,9,10,11,12

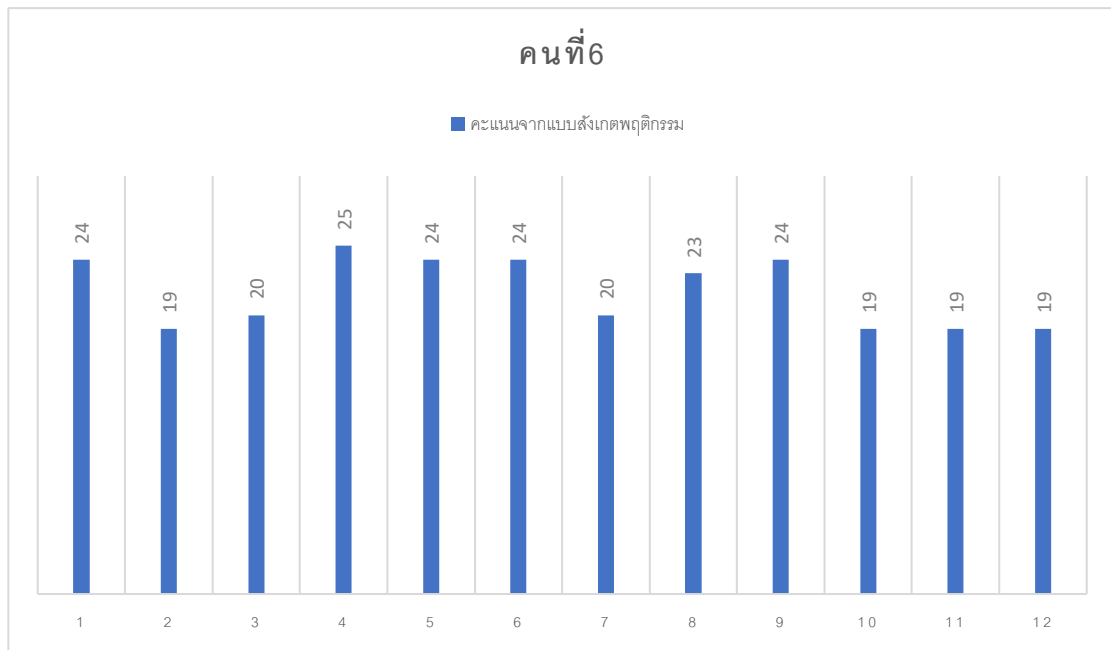
ภาพประกอบ 4 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 4 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 4 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 4 จากกราฟพบว่าเด็กดูเหมือนไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วย ทำอะไรนานๆไม่ได้ วอกแวกง่าย นั่งไม่ติดลูกชิ้นและเดินไปมา มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 1,4,5,6,7,8,10 และมีคะแนนรองลงมาในกิจกรรมที่ 2,3,9,11,12

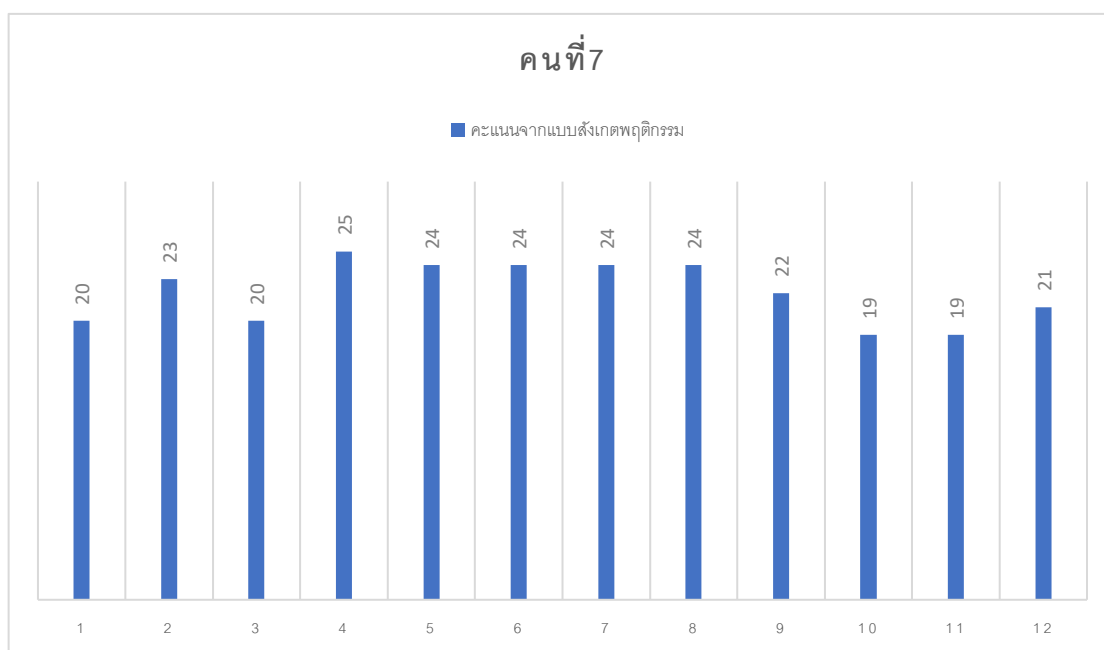
ภาพประกอบ 5 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 5 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็ก ประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 5 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 5 จากกราฟพบว่าเด็กดูเหมือนไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วย ทำอะไรนานๆ ไม่ได้ วอกแวกง่ายและอารมณ์นี้เสี้ง่าย มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,11 และมีคะแนนรองลงมาในกิจกรรมที่ 3,7,8,9,10,12

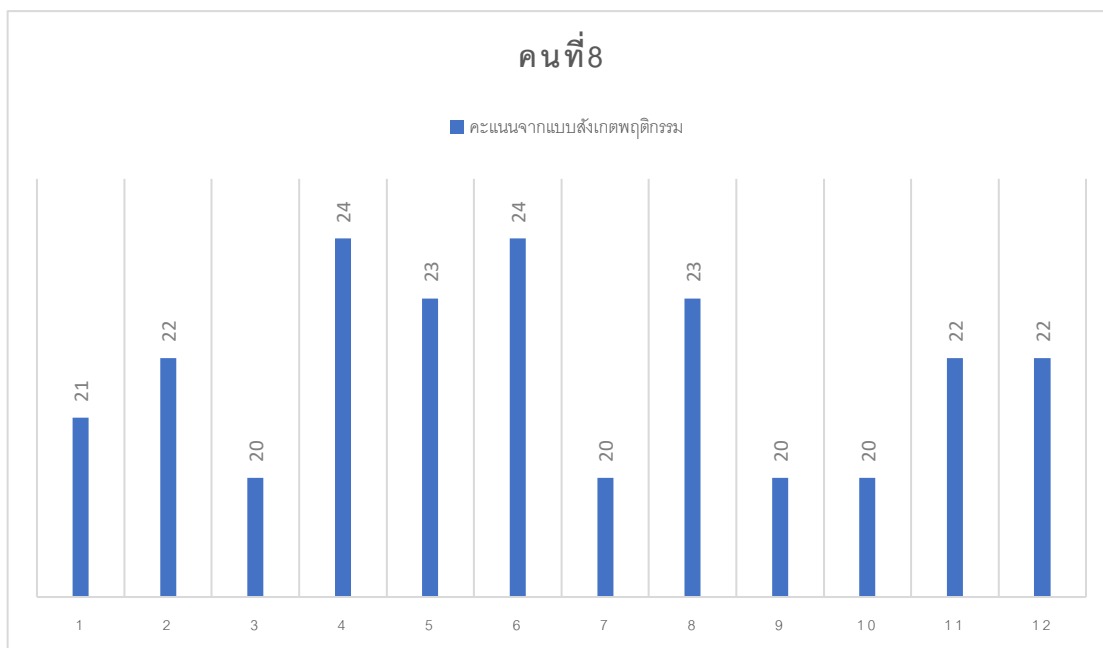
ภาพประกอบ 6 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 6 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 6 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 6 จากกราฟพบว่าเด็กดูเหมือนไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วย ทำอะไรนานๆ ไม่ได้วอกแวกง่าย นั่งไม่ติดลูกขึ้นและเดินไปมา มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 1,4,5,6,8,9 และมีคะแนนรองลงมาในกิจกรรมที่ 2,3,7,10,11,12

ภาพประกอบ 7 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 7 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหสมาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 7 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 7 จากกราฟพบว่าเด็กทำอะไรนานๆไม่ได้ วอกแวกง่าย มักโผล่คำตอบออกมาก่อนที่จะฟังคำถามจบ มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 2,4,5,6,8,12 และมีคะแนนลดลงมาในกิจกรรมที่ 1,3,7,9,10,11

ภาพประกอบ 8 กราฟแท่งแสดงคะแนนโดยรวมพฤติกรรมด้านสมาธิจากแบบสังเกตพฤติกรรม คนที่ 8 ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการทดลองด้วยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็ก ประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น 12 กิจกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากภาพประกอบที่ 8 ปรากฏว่าค่าคะแนนพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิของเด็กคนที่ 8 จากกราฟพบว่าเด็กทำอะไรนานๆไม่ได้ วอกแวกง่าย มักโผล่คำตอบ ออกมาก่อนจะฟังคำถามจบ ชอบพูดแทรก มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่น้อยลงและมีสมาธิมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,8,11,12 และมีคะแนนลดลงในกิจกรรมที่ 3,7,9,10

จากการวิเคราะห์ภาพประกอบ การสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหามาธิสั้น โดยผู้วิจัย (รายพฤติกรรม) ในกิจกรรมที่1-12 จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้นคนที่ 1 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 3,4,5,8,10,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 2 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,8,10,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 3 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,6,8,11 ที่ดีขึ้น คนที่ 4 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,4,5,6,7,8,10 ที่ดีขึ้น คนที่ 5 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,11 ที่ดีขึ้น คนที่ 6 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,4,5,6,8,9 ที่ดีขึ้นคนที่ 7 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,6,7,8,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 8 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,9,11,12 ที่ดีขึ้น

วิเคราะห์ตารางกิจกรรม

กิจกรรมที่ 1 แดนซ์สะกดหยุดท่าสัตว์ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่เริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การดู การฟัง การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส เป็นการใช้ประสบการณ์ที่จะนำไปสู่การสร้างจินตภาพ โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง ร่วมกับทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบคำจูน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี และสิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปแบบเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน โดยผู้วิจัยจะเปิดเพลงให้ผู้ร่วมกิจกรรมเต้นเข้าจังหวะหรืออาจจะสั่งให้เต้นตรงกันข้ามจังหวะเพลง โดยการเต้นซ้ำเมื่อเพลงเร็ว เต้นเร็วเมื่อเข้าจังหวะซ้ำจากนั้นผู้วิจัยจะปิดเพลงพร้อมชูป้ายสัตว์ เมื่อเพลงหยุดผู้ร่วมกิจกรรมจะต้องหยุดนิ่งพร้อมท่าทางเลียนแบบท่าทางสัตว์ตามป้ายที่ผู้วิจัยชูขึ้น ผู้วิจัยจะนับ 1-10 ให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ค้างท่าไว้แล้วเปิดเพลงอีกครั้ง จึงจะขยับตัวเต้นตามเพลงได้ ทำวนไป โดยผู้นำกิจกรรมจะเปลี่ยนภาพในการชูใหม่ ผู้นำกิจกรรมจะแปะสติ๊กเกอร์ดาวให้กับผู้ร่วมกิจกรรมที่ทำท่าทางเลียนแบบสัตว์ตามป้ายได้ถูกต้องและสามารถค้างท่าตามระยะเวลาที่กำหนดได้ เมื่อแผ่นป้ายหมด ผู้ร่วมกิจกรรมคนใดได้สติ๊กเกอร์ดาวมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

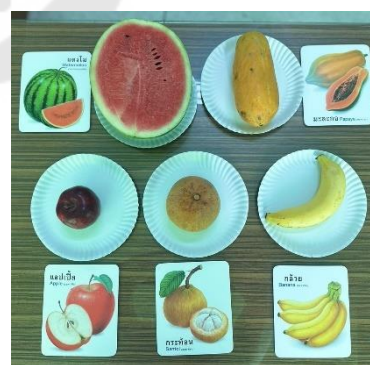

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่ 1 แดนซ์สะกดหยุดท่าสัตว์

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 1 แดนซ์สะกดหยุดท่าสัตว์ พบว่าเด็กทั้ง 8 คนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน เกิดความสนุกสนานจากภาพที่มีสีสันสดใสและเพลงที่สนุกสนานเด็กจึงตั้งใจและมีสมาธิในการสังเกตภาพและฟังเพลง เด็กคนที่ 4 5 6 8 สามารถปฏิบัติตามอย่างจดจ่อสิ่งของ

ตรงหน้าได้ตามระยะเวลาที่กำหนด ส่วนเด็กคนที่ 1 2 3 7 มีการเล่นและพูดคุยหรือวิ่งขณะทำกิจกรรม ผู้วิจัยจึงให้ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นเพิ่มความสนใจ

กิจกรรมที่ 2 เก็บผลไม้ในป่ามืด ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่มักจะเริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การดู การฟัง การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส เป็นการใช้ประสบการณ์ที่จะนำไปสู่การสร้างจินตภาพ โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัสทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริเบอร์กองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) ลักษณะของงานนี้น่าสนใจ ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทำทนายให้ลงมือทำหรือเป็นงานที่มีลักษณะทำตั้งแต่ต้นจนจบการทำงาน โดยผู้วิจัยจำลองสถานการณ์ให้อาหารสัตว์ในสวนสัตว์ ผู้วิจัยจะจัดบรรยากาศห้องเป็นสวนสัตว์ โดยได้วางแผนภาพสัตว์ตามจุดต่างๆ แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมนำแผ่นภาพผลไม้ไปวางคู่กับแผ่นภาพสัตว์ที่ละคน จากนั้นช่วยกันดูความเหมาะสม เมื่อตรงตามที่ต้องการร่วมกัน ผู้วิจัยจะดูความถูกต้องอีกครั้ง เมื่อเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยจะนำกล่องที่มีผลไม้จริงตามแผ่นภาพผลไม้ มาให้ผู้ร่วมกิจกรรมคนละกล่อง ผู้วิจัยจะให้ผู้ร่วมกิจกรรมปิดตา แล้วจินตนาการว่ามาเก็บผลไม้ในป่ามืด โดยนำมือเข้าไปสัมผัส ดมกลิ่น และชิม จากนั้นเก็บผลไม้เข้ากล่องตามเดิม ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเปิดตา แล้วนำกล่องผลไม้ที่ตนเองได้สัมผัส ดม และชิม ไปวางตรงแผ่นภาพผลไม้ที่คิดว่าเป็นผลไม้ชนิดนั้นเพื่อให้เข้าคู่ตรงตามแผ่นภาพสัตว์ แล้วเปิดกล่องเฉลยว่าผลไม้ในกล่องถูกต้องตามแผ่นภาพผลไม้

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่ 2 เก็บผลไม้ในป่ามืด

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 2 เก็บผลไม้ในป่ามืด พบว่าเด็กทั้ง 8 คนให้ความสนใจและตื่นตัวกับอุปกรณ์และการแสดงบทบาทสมมติเป็นอย่างมากสามารถจดจำกับสิ่งของตรงหน้าได้

เด็กคนที่ 2 3 5 7 8 จดจ่อกับของตรงหน้าได้ดีมีความตั้งใจ ส่วนเด็กคนที่ 1 4 6 ตั้งใจแต่มีแอบมองผลไม้ตรงหน้าเล็กน้อย ผู้วิจัยจึงบอกให้รู้จักอดทนรอคอยและให้แสดงบทบาทสมมติลงมือนำผลไม้ให้สัตว์ต่อไป เด็กก็สามารถทำตามคำสั่งจดจ่อกับสิ่งของตรงหน้าได้

กิจกรรมที่ 3 locationบอกความรู้สึก ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ เป็นความสามารถในการมโนภาพ ซึ่งมโนภาพเหล่านี้เกิดจากแรงจูงใจที่มาจากสิ่งที่พบเห็นในปัจจุบันหรือจากประสบการณ์ในอดีต โดยการจินตนาการมีความซับซ้อนกว่าการคิดภาพทั่วไป เนื่องจากต้องปลดปล่อยความคิดให้เป็นอิสระ ไม่ถูกจำกัดหรือควบคุมโดยกรอบใด ๆ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์เกอร์ องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ ผู้วิจัยใช้สื่อรูปภาพสถานที่ให้ผู้ร่วมกิจกรรมดูแล้วร่วมกันสนทนาและแสดงความคิดเห็น ใช้คำถามกระตุ้นความคิดและจินตนาการว่าหากไปสถานที่ตามภาพนักเรียนจะไปทำอะไร สถานที่นั้นเป็นอย่างไร ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงท่าทางตามจินตนาการของตนเองและดูท่าทางจากจินตนาการของเพื่อนตาม ภาพสถานที่ที่ตนเองเลือก เช่น รูปภาพสถานที่ทะเล ทำท่าว่ายน้ำ ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม ผู้วิจัยกล่าวชื่นชมผู้ร่วมกิจกรรมทุกคน

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่ 3 locationบอกความรู้สึก

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 3 locationบอกความรู้สึก พบว่าเด็กทั้ง 8 คนได้ใช้จินตนาการจากประสบการณ์ของตนเองเพื่อแสดงท่าทางตามภาพที่ตนเองได้ มีความสนใจท่าทางของเพื่อนสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้ เด็กคนที่ 1 นั่งและท่าทางของตนเองได้ดี ส่วนที่คน 2 3 4 5 6

7 8 หันหน้าหาเพื่อนพูดคุยและตื่นเต้นกับท่าของตัวเอง ผู้วิจัยจึงให้ถือภาพของตัวเอง แล้วสังเกตเด็กจึงสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้

กิจกรรมที่4 ภาพฉันทัยได้ ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ เป็นความสามารถในการมโนภาพ ซึ่งมโน ภาพเหล่านี้จะมีแรงจูงใจมาจากสิ่งที่พบเห็นตรงหน้า หรือเกิดจากประสบการณ์ในอดีต การจินตนาการจะซับซ้อนกว่าการคิดภาพทั่วไปตรงที่ใช้ จินตนาการจะต้องปลดปล่อย ความคิดให้เป็นอิสระไร้ซึ่งการควบคุมทาคความคิด ทฤษฎีแรงจูงใจ ของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจ แสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้ เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมวาดภาพตามจินตนาการโดย กำหนดเวลา5นาที ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลม จากนั้นครูจะส่งลูกบอลตามวง เมื่อเพลง หยุด บอลนั้นอยู่ที่ใครให้ออกมาเคลื่อนไหวประกอบจังหวะเพลง โดยใช้ท่าทางจากที่ได้วาดภาพ ตามจินตนาการมาใช้ ผลัดกันทำจนครบทุกคน ผู้ร่วมกิจกรรมร่วมกันชื่นชมท่าทางจากจินตนาการ ของทุกคน

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่4 ภาพฉันทัยได้

ผลการทดลองกิจกรรมที่4 ภาพฉันทัยได้ พบว่าเด็กทั้ง 8 คนมีความสนใจและอยู่หนึ่งกับการจินตนาการภาพและวาดภาพของตนเองอย่างตั้งใจ สามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้ เด็กคนที่ 1 2 3 4 5 6 7 8 สามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาได้ดี ผู้วิจัยชื่นชมทุกคนและให้ทุกคนชื่นชมภาพและท่าทางซึ่งกันและกัน

กิจกรรมที่5 ก่อร่างสร้างอาณาจักร ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำสิ่งใหม่โดยไม่ซ้ำแบบหรือเลียนแบบใคร ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้ โดยผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกตุ๊กตาสัตว์ และมีกล่องสีสวยงามให้เลือกคนละ10กล่องผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมสร้างที่อยู่ให้กับตุ๊กตาสัตว์ แล้วบอกเล่าที่ละคนว่าสร้างที่อยู่แบบใดให้กับตุ๊กตาสัตว์ที่ตนเลือก

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่5 ก่อร่างสร้างอาณาจักร

ผลการทดลองกิจกรรมที่5 ก่อร่างสร้างอาณาจักร พบว่าเด็กทั้ง 8 คนมีความตื่นตัวและชอบสีสันของอุปกรณ์เป็นอย่างมากทำให้มีความสนใจและได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ของตนเองสามารถทำงานจนสำเร็จเด็กคนที่ 1 2 3 4 5 6 7 8 สร้างอาณาจักรด้วยความตั้งใจสามารถทำงานจนสำเร็จได้ ผู้วิจัยจึงชื่นชมทุกคน

กิจกรรมที่6 เข้าเมืองมหัสจรรย์ ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำสิ่งใหม่โดยไม่ซ้ำแบบหรือเลียนแบบใคร ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้ โดยผู้วิจัยบอกกับผู้ร่วมกิจกรรมว่า ถ้าตอนนี้เราอยู่ในเมืองมหัสจรรย์ที่ทุกคนเลือกเป็นใครก็ได้ ผู้วิจัยแจกหน้ากากกว้างเปล่าให้ผู้ร่วมกิจกรรม แล้วให้ตกแต่งตามที่ตนเองชอบ จากนั้นให้สวมหน้ากากแล้วบอกเล่าพร้อมแสดงท่าทางตามลักษณะที่ได้ออกแบบทีละคนผู้วิจัยกล่าวชื่นชมและให้ขนมกับทุกคนเป็นรางวัล

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่6 เข้าเมืองมหัสจรรย์

ผลการทดลองกิจกรรมที่6 เข้าเมืองมหัสจรรย์ พบว่าเด็กทั้ง 8 คนมีสมาธิการคิดสร้างสรรค์การลงสีหน้ากากที่ตนเองเลือกอยู่หนึ่งได้ในระยะเวลาหนึ่งและสามารถคิดสร้างสรรค์ท่าทางได้ เด็กคนที่ 3 4 5 6 7 8 ตั้งใจทำท่าและสังเกตเพื่อนได้ ส่วนเด็กคนที่ 1 2 มีความเขินอายตอนแสดงท่าทางของตนเองเล็กน้อยผู้วิจัยช่วยกล่าวชื่นชมและให้ขนมกับทุกคนเป็นรางวัล

กิจกรรมที่ 7 นิทานเจ้าบทบาท ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการใช้ร่างกายของตนเองในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเอง เพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่นทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ผู้วิจัยเล่านิทานให้ผู้ร่วมกิจกรรมฟังผู้ร่วมกิจกรรมจับสลากตัวละคร แล้วแสดงท่าทางตามบทบาทที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟัง โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้พากย์แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงท่าทางโดยการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเองเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่นผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมชื่นชมตัวละครที่ประทับใจซึ่งกันและกัน

ภาพประกอบ การปฏิบัติกิจกรรมที่ 7 นิทานเจ้าบทบาท

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 7 นิทานเจ้าบทบาท พบว่าเด็กทั้ง 8 คนตั้งใจฟังเรื่องราวของนิทานสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งและลักษณะของตัวละครได้เด็กคนที่ 4 7 ตั้งใจและสนใจทำกิจกรรมดี เด็กคนที่ 1 2 3 5 6 8 สนุกมากจึงส่งเสียงดังและวิ่งไปมาให้ความสนใจในคำสั่งน้อยลงผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมเรื่องราวเพื่อให้มีความสงบนิ่งมากขึ้น

กิจกรรมที่ 8 สถานการณ์พาไป ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการใช้ร่างกายของ ตนเองในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเอง เพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่น ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) สิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน โดยผู้วิจัยเล่าสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวันพร้อมทำท่าทางให้ดู ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกแผ่นป้ายภาพสถานการณ์แล้วแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์นั้นๆ จนครบทุกคน เมื่อแสดงบทบาทสมมุติได้ ผู้วิจัยจะให้ขนมเป็นรางวัลกับกับผู้ร่วมกิจกรรมทีละคน

ภาพประกอบ กิจกรรมที่ 8 สถานการณ์พาไป

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 8 สถานการณ์พาไป พบว่าเด็กทั้ง 8 คน ได้เคลื่อนไหวร่างกายของตนเองในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดจินตนาการของตนเองสามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้ เด็กคนที่ 1 2 3 4 6 7 8 สนใจท่าทางของเพื่อนและนึกคิดท่าทางของตนเองได้ เด็กคนที่ 5 หันมองเพื่อนและมีความเขินอายเล็กน้อย ผู้วิจัยจึงช่วยพูดกระตุ้นความคิดและทำให้เด็กแสดงท่าทางออกมาได้ ผู้วิจัยให้ขนมเป็นรางวัล

กิจกรรมที่9 ไบ้ท่าท่าย ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ท่าไบ้ในการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นการแสดงออกทางความคิดบางอย่าง ด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทาง โดยไม่ใช่คำพูดทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี และสิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน โดยผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมแบ่งเป็น2ทีม แล้วให้ทุกคนหันหลังเหลือคนหน้าที่หันหน้าเพื่อล้วงกล่องจับตุ๊กตากระดาษภาพสัตว์ และอาชีพ แล้วหันไปไบ้ท่าทางให้กับเพื่อนด้านหลัง ทำต่อไปจนคนสุดท้าย ต้องบอกได้ว่าเพื่อนทำท่าทางของอะไร แล้วเริ่มเกมอีกครั้ง ทีมไหนตอบถูกมากที่สุดชนะจะได้รับน้ำผลไม้เป็นรางวัล

ภาพประกอบ กิจกรรมที่ 9 ไข่ทำท่าย

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 9 ใบทำท่าย พบว่าเด็กทั้ง 8 คนได้ใช้การเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางโดยไม่ใช้คำพูดใช้ท่าใบ้ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ เด็กคนที่ 1 2 3 4 5 6 7 8 ตื่นเต้นกับการคิดท่าทางและหันหลังให้กัน จึงทำให้ยุกยิกไปมา พูดคุยหัวเราะยืนนั่งตามใจชอบ แต่ก็สามารถสื่อสารท่าทางออกมาได้

กิจกรรมที่10 ปากอ้าท่าขยับ ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ท่าใบ้ในการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นการแสดงออกทางความคิดบางอย่าง ด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางโดยไม่ใช้คำพูดทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี โดย ผู้วิจัยให้ทำปากบอกชื่อสัตว์ ให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลมแล้วอ่านปากของผู้วิจัย ผู้ร่วมกิจกรรมตอบด้วยท่าทาง จะเปิดแผ่นป้ายเฉลยต่อเมื่อมีคนทำท่าได้ถูกต้องตามคำใบ้ เมื่อใบ้ครบทุกคำ ผู้ชนะคือผู้ที่ตอบได้มากที่สุด

ภาพประกอบ กิจกรรมที่10 ปากอ้าท่าขยับ

ผลการทดลองกิจกรรมที่10 ปากอ้าท่าขยับ พบว่าเด็กทั้ง 8 คน ตื่นเต้นกับภาพที่ผู้วิจัยจับขึ้นมา สามารถสังเกตการขยับของปากและรีบคิดตอบกลับด้วยท่าทางได้ เด็กคนที่ 1 2 4 สนใจมองปากนิ่งอยู่กับที่และคิดท่าทางได้ไว ส่วนเด็กคนที่ 3 5 6 7 8 คลานเข้ามาในวงกลมสนใจภาพมองปากผู้วิจัยน้อยลงและขาดความสนใจท่าทางของเพื่อน ผู้วิจัยทำปากกว้างขึ้นเพื่อให้น่าสนใจและใบ้คำตอบได้ชัดเจนขึ้น

กิจกรรมที่ 11 เริ่มต้นชนป่าย ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การดันสัด เป็นการแสดงออกทางความคิดอย่างใดอย่างหนึ่งโดยฉับพลันภายใต้เงื่อนไขที่ถูกกำหนดขึ้น ซึ่งการแสดงออกนี้อาจเป็นการแสดงออกด้านการเคลื่อนไหว การใช้คำพูดก็ได้ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริช เบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลม ผู้วิจัยใช้สื่อภาพ 2 ภาพและชี้แจงว่า ภาพใดเป็นภาพเริ่มต้นเหตุการณ์ และภาพใดเป็นภาพจบเหตุการณ์จากนั้นผู้วิจัยสาธิตการเล่าให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกว่าใครเป็นผู้เริ่ม เล่าภาพเริ่มต้นเหตุการณ์และใครเล่าภาพจบเหตุการณ์ ส่วนผู้ร่วมกิจกรรมที่ไม่ได้เลือกจะเป็นผู้เชื่อมเรื่องราวรอบต่อไปให้ผู้ร่วมกิจกรรมสลับตำแหน่งผู้เริ่มและจบเรื่อง

ภาพประกอบ กิจกรรมที่ 11 เริ่มต้นชนป่าย

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 11 เริ่มต้นชนป่าย พบว่าเด็กทั้ง 8 คน ได้ฝึกการดันสัดภายใต้เงื่อนไขที่ถูกกำหนดขึ้น สามารถสงบนิ่งจนจบและฟังผู้อื่นได้ เด็กคนที่ 3 5 8 สามารถพูดเรื่องราวตามภาพและต่อเรื่องราวกับเพื่อนได้ เด็กคนที่ 1 2 4 6 7 ตื่นเต้นและใช้เวลาประมาณหนึ่งในการคิดด้วยประโยคสั้นๆเท่านั้น ผู้วิจัยช่วยพูดกระตุ้นความคิดให้กับเด็ก เพื่อคลายความตึงเครียดและความตื่นเต้นของเด็กลง แต่ทุกคนสามารถสงบนิ่งฟังเพื่อนจนจบได้

กิจกรรมที่ 12 The mask drama ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การด้นสด เป็น การแสดงออกทางความคิดอย่างใด อย่างหนึ่งโดยฉับพลันภายใต้เงื่อนไขที่ถูกกำหนดขึ้น ซึ่งการ แสดงออกนี้อาจเป็นการแสดงออกด้าน การเคลื่อนไหว การใช้คำพูดก็ได้ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริช เบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกใน รูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการ ยอมรับในความสามารถ โดยผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมทุกคนสวมหน้ากากตัวละครแล้วให้พูดตอบท ักกลับมาเมื่อผู้วิจัยเดินเข้าไปหา ทำวนไปเรื่อยๆและผู้วิจัยจะจบเรื่องให้กับผู้ร่วมกิจกรรม ผู้วิจัย กล่าวชื่นชมผู้ร่วมกิจกรรมทุกคน

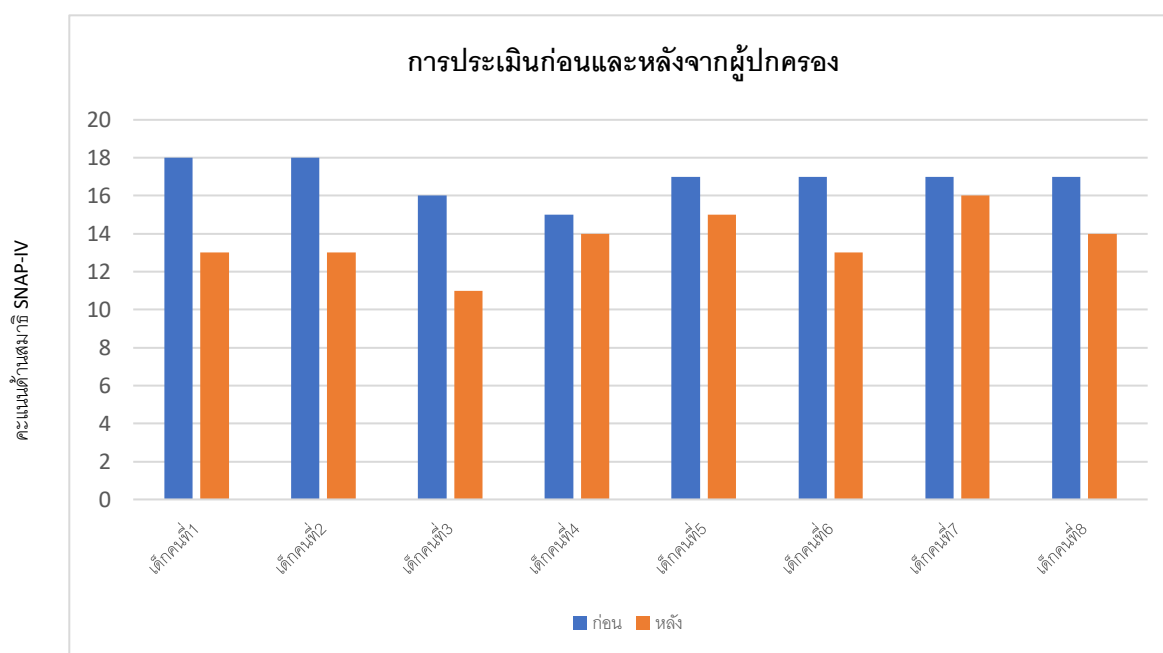

ภาพประกอบ กิจกรรมที่ 12 The mask drama

ผลการทดลองกิจกรรมที่ 12 The mask drama พบว่าเด็กทั้ง 8 คน มีความตื่นตัวกับการ ใช้การด้นสดได้แสดงออกด้านการเคลื่อนไหวและการใช้คำพูดได้ฝึกสมาธิตอนตกแต่งหน้ากาก สามารถตอบทบทวนของตนเองจนจบได้ เด็กคนที่ 1 2 7 8 มีสมาธิฟังบทบาทจากครูและสามารถ ตอบทบทวนได้ เด็กคนที่ 3 4 5 6 มีความตื่นตัวและต้องใช้ระยะเวลาในการคิดประมาณหนึ่ง ผู้วิจัย จึงช่วยพูดบทบาทเข้าไปเพื่อให้การตอบกลับการสนทนาง่ายขึ้น ซึ่งทำให้เด็กสนุกสนานและต่อ บทบาทจนจบได้

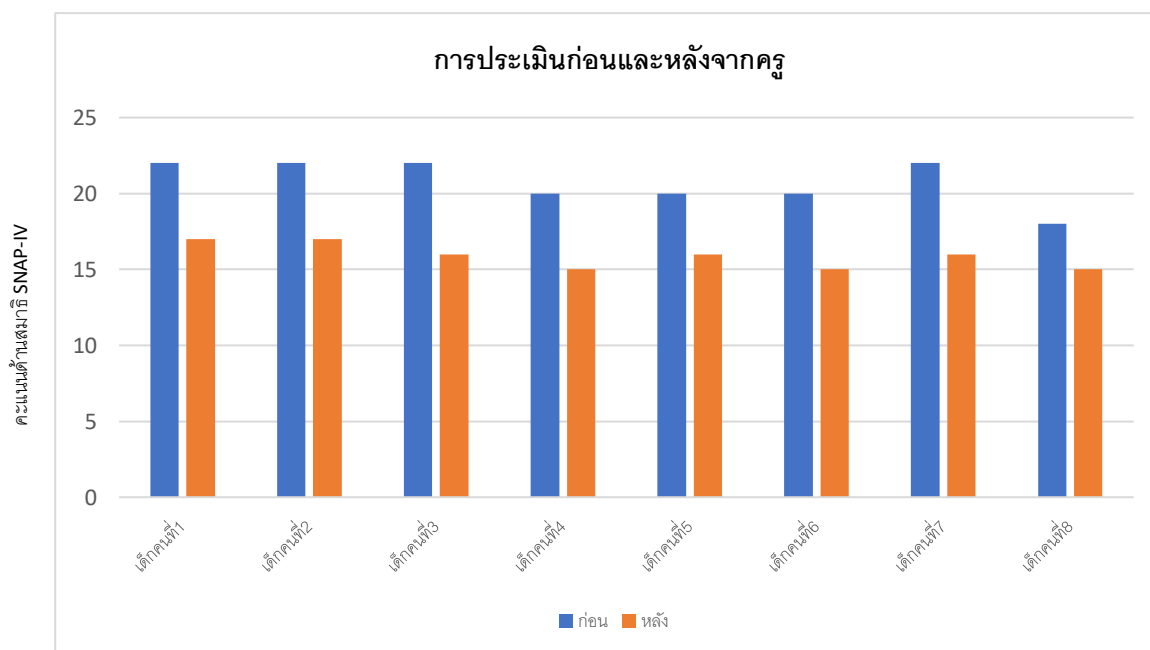
ผลของการเปรียบเทียบพฤติกรรมอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยการประเมินจากผู้ปกครอง

ตาราง 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรม โดยการประเมินแบบประเมินพฤติกรรมSNAP-IV (Short form) จากผู้ปกครอง

ผลของการเปรียบเทียบพฤติกรรมอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยการประเมินจากครู

ตาราง 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรม โดยการประเมินแบบประเมินพฤติกรรมSNAP-IV (Short form) จากครู

เด็กคนที่1

ก่อนการทดลอง มักไม่ละเอียดรอบคอบ ทำอะไรนานๆไม่ได้ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จไม่สนใจในการทำกิจกรรมวอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 18 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 22

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมได้นานขึ้นสนใจและพยายามทำจนสำเร็จ วอกแวกน้อยลงมีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 13 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 17

เด็กคนที่2

ก่อนการทดลอง มักไม่ละเอียดรอบคอบ ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ หลีกเลียงกิจกรรมที่ต้องความอดทนวอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 18 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 22

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จ มีความอดทนตั้งใจ วอกแวกน้อยลง มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 13 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 17

เด็กคนที่3

ก่อนการทดลอง ไม่ละเอียดรอบคอบทำอะไรนานๆไม่ได้ ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ มีความอดทนน้อย วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 16 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 22

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จและนานขึ้น มีความอดทนรอเพื่อนระหว่างทำกิจกรรมได้ วอกแวกน้อยลง มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 11 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 16

เด็กคนที่4

ก่อนการทดลอง ทำอะไรนานๆไม่ได้ ดูเหมือนไม่ค่อยฟังเวลาพูดด้วย จัดระเบียบงานไม่เป็น วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 15 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 20

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จและนานขึ้น ฟังคำสั่งในการทำกิจกรรมได้ จัดเก็บเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 14 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 15

เด็กคนที่5

ก่อนการทดลอง ไม่ละเอียดรอบคอบในการทำงาน ทำอะไรนานๆไม่ได้ ดูเหมือนไม่ค่อยฟังเวลามีคนพูดด้วย จัดระเบียบงานไม่เป็น วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 17 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 20

หลังการทดลอง มีความละเอียดรอบคอบมากขึ้น ทำกิจกรรมได้สำเร็จและนานขึ้น ฟังคำสั่งในการทำกิจกรรมได้ จัดเก็บเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ วอกแวกน้อยลง มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 15 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 16

เด็กคนที่6

ก่อนการทดลอง ทำอะไรนานๆไม่ได้ ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ มักหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องใช้ความอดทน วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 17 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 20

หลังการทดลอง ทำกิจกรรมได้สำเร็จและนานขึ้น วอกแวกน้อยลง มีความอดทนในการทำกิจกรรมและรอเพื่อนได้ มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 13 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 15

เด็กคนที่7

ก่อนการทดลอง ไม่ละเอียดรอบคอบในการทำงาน ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ จัดระเบียบงานไม่เป็น มีความอดทนในการทำงานน้อย วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 17 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 22

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมด้วยความรอบคอบและสำเร็จได้ รู้จักเก็บของเมื่อเสร็จกิจกรรม มีความอดทนรอและวอกแวกน้อยลง มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 16 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 16

เด็กคนที่ 8

ก่อนการทดลอง ไม่ละเอียดรอบคอบในการทำงาน ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ จัดระเบียบงานไม่เป็น มีความอดทนในการทำงานน้อย วอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 17 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 18

หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมด้วยความรอบคอบและสำเร็จได้ รู้จักเก็บของ เมื่อเสร็จกิจกรรม มีความอดทนรอและวอกแวกน้อยลง มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 14 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 15

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้ง ความมุ่งหมายในการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น
2. เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

ความสำคัญของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์สำหรับพัฒนาเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีปัญหามาธิสั้นให้มีสมาธิดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กและเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อครูในการจัดการเรียนการสอน

สมมุติฐานในการวิจัย

ภายหลังจากเด็กที่มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิได้ทำกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น เด็กที่มีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิมีอาการขาดสมาธิลดลงมีสมาธิดีขึ้น สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตเทียบเท่ากับเด็กวัยเดียวกัน

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีพฤติกรรมขาดสมาธิภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีอายุ 7-9 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเซนต์โยเซฟพิพวล จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้จากการคัดกรองจากการประเมินพฤติกรรมSNAP-IV (Short form) จากผู้ปกครองและครู

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมละครสร้างสรรค์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เด็กประถมศึกษาตอนต้นผู้มีปัญหามาธิสั้นมีสมาธิดีขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1.แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV(Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง (คิดค้นโดย James.M.Swanson Ph.D.และคณะ แปลงเป็นฉบับภาษาไทย โดย นพ.ฉัตร พิทยรัตน์เสถียร และคณะ) มีจำนวนข้อทั้งหมด 26 ข้อ แบ่งเป็น

- ด้านสมาธิ 9 ข้อ
- ด้านชน อยู่ไม่นิ่ง/หุนหันพลันแล่น 9 ข้อ
- ด้านดี/ต่อต้าน 8 ข้อ

2.กิจกรรมละครสร้างสรรค์จำนวน 12 กิจกรรม

3.แบบสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิ (ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561)

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัยออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV(Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง (คิดค้นโดย James.M.Swanson Ph.D.และคณะ แปลงเป็นฉบับภาษาไทย โดย นพ.ฉัตร พิทยรัตน์เสถียรและคณะ) มีจำนวนข้อทั้งหมด 26 ข้อ แบ่งเป็น

- ด้านสมาธิ 9 ข้อ
- ด้านชน อยู่ไม่นิ่ง/หุนหันพลันแล่น 9 ข้อ
- ด้านดี/ต่อต้าน 8 ข้อ

โดยผู้วิจัยจะใช้ค่าคะแนนด้านสมาธิในการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างและเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมจากการประเมินของครูและผู้ปกครอง

2. การสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิ

สำหรับผู้มีปัญหามาตรฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น และกิจกรรมละครสร้างสรรค์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อช่วยพัฒนาสมาธิอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาตรฐานในเด็กประถมศึกษาตอนต้น ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวิจัย และนำกิจกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม และพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบแล้วนำผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเหมาะสม จึงจะถือว่ากิจกรรมนั้นมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ได้ หลังจากนั้นนำ กิจกรรมที่

ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่ม

3. แบบบันทึกพฤติกรรม จากการศึกษาโดย(ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ, 2561)ซึ่งใช้วิธีการสังเกตแบบสังเกตพฤติกรรมความคงทนของสมาธิขณะทดลองของผู้วิจัยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความคงทนของสมาธิของเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ตลอดระยะเวลาการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังขั้นตอนต่อไปนี้

1. ยื่นโครงร่างพิจารณาการทำวิจัยในมนุษย์ เพื่อพิจารณาในด้านจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เข้าสัมภาษณ์ครูประจำชั้นและผู้ปกครอง เพื่อเก็บข้อมูลรายบุคคลที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และทำการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) สำหรับครูและผู้ปกครอง เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยผู้วิจัยจะใช้ค่าคะแนนด้านสมาธิในการคัดกรองกลุ่มตัวอย่างและเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมจากการประเมินของครูและผู้ปกครอง
3. นัดหมายวันที่จะเข้าทำกิจกรรม และเข้าทำกิจกรรมตามวันและเวลาที่กำหนด
4. หลังจบกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น ผู้วิจัยให้ครูและผู้ปกครองทำแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short form) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล กล่าวขอขอบคุณนักเรียนและบุคลากรในสถานศึกษาที่ให้การอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลต่างๆ
5. ผู้วิจัยนำข้อมูลต่างๆที่ได้มาวิเคราะห์ และรายงานผลต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น โดยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น ครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลจากการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น โดยกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น ซึ่งในแผนกิจกรรมดังกล่าว ประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์

ของกิจกรรม กระบวนการจัดกิจกรรม วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้แบ่งกิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมแดนซ์สะดุคหยุดทำสัตว์ (สัปดาห์ที่ 1/ครั้งที่ 1)

กิจกรรมใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่เริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความมีสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี เด็กๆได้จัดจ้อกับการฟังเพลงและสังเกตภาพและหยุดนิ่งสามารถจัดจ้อตามระยะเวลาที่กำหนดได้

กิจกรรมเก็บผลไม้ในป่ามีด (สัปดาห์ที่ 1/ครั้งที่ 2)

กิจกรรมใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่มักจะเริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) ลักษณะของงานนั้นน่าสนใจ โดยการจำลองสถานการณ์ให้อาหารสัตว์ในสวนสัตว์ ซึ่งช่วยกระตุ้นความสนใจ สามารถจัดจ้อกับสิ่งของตรงหน้าได้

กิจกรรมlocationบอกความรู้สึก (สัปดาห์ที่ 1/ครั้งที่ 3)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยการใช้สื่อรูปภาพสถานที่ให้เด็กๆลองจินตนาการของตนเองและดูท่าทางจากจินตนาการของเพื่อนสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้

กิจกรรมภาพฉันขยับได้ (สัปดาห์ที่ 2/ครั้งที่ 4)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยให้เด็กๆวาดภาพตามจินตนาการแล้วให้ออกมาเคลื่อนไหวประกอบจังหวะเพลง โดยใช้ท่าทางจากที่ได้วาดภาพตามจินตนาการสามารถจัดจ้อไม่วอกแวก

กิจกรรมก่อร่างสร้างอาณาจักร (สัปดาห์ที่ 2/ครั้งที่ 5)

ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้ โดยให้เด็กๆ เลือกตุ๊กตาสัตว์ และมีกล่องสีสนสวยงาม ได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์ สามารถทำงานจนสำเร็จ

กิจกรรมเข้าเมืองมหัศจรรย์ (สัปดาห์ที่ 2/ครั้งที่ 6)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้ โดยได้บอกกับเด็กๆ ว่าถ้าตอนนี้เราอยู่ในเมืองมหัศจรรย์ที่ทุกคนเลือกเป็นใครก็ได้ ผู้วิจัยแจกหน้ากากว่างเปล่าให้เด็กๆ ตกแต่งตามที่ตนเองชอบ จากนั้นให้สวมหน้ากากแล้วบอกเล่าพร้อมแสดงท่าทางตามลักษณะที่ได้ออกแบบทีละคน แล้วกล่าวชื่นชมและให้ขนมกับทุกคนเป็นรางวัล เด็กสามารถควบคุมตนเองไม่ลุกเดินไปมาในระยะเวลาหนึ่งได้

กิจกรรมนิทานเจ้าบทบาท (สัปดาห์ที่ 3/ครั้งที่ 7)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี โดยเล่านิทานให้เด็กๆ ฟัง แล้วให้จับสลากตัวละคร แสดงท่าทางตามบทบาทที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟัง โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้พากย์แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงท่าทางโดยการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเองเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่น สามารถทำตามคำสั่งได้

กิจกรรมสถานการณ์พาไป (สัปดาห์ที่ 3/ครั้งที่ 8)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์ชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) สิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน โดยเล่าสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันพร้อมทำท่าทางให้ดู เด็กๆ ได้เลือกแผ่นป้ายภาพสถานการณ์แล้วแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์นั้นๆ จนครบทุกคน เมื่อแสดงบทบาทสมมุติได้ ผู้วิจัยจะให้ขนมเป็นรางวัลกับกับผู้ร่วมกิจกรรมทีละคน กิจกรรมฝึกสมาธิในการเคลื่อนไหวร่างกายจากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง สามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้

กิจกรรมใบทำทนาย (สัปดาห์ที่ 3/ครั้งที่ 9)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ทนาย ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงาน ความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี และสิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปแบบเงินหรือรางวัล ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน โดยแบ่งเด็กเป็น 2 ทีม แล้วให้ทุกคนหันหลังเหลือคนหน้าที่หันหน้าเพื่อล้วงกล่องจับตุ๊กตากระดาษภาพสัตว์ และอาชีพ แล้วหันไปใบทำทนายให้กับเพื่อนด้านหลัง ทำต่อไปจนคนสุดท้าย ต้องบอกได้ว่าเพื่อนทำทนายของอะไร ได้รับน้ำผลไม้เป็นรางวัล สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มีสมาธิจากการทำทนายและสังเกตทนาย

กิจกรรมปากอ้าทำขยับ (สัปดาห์ที่ 4/ครั้งที่ 10)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ทนายในการสื่อสารกับผู้อื่น ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงาน ความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี โดยการใช้ทนายในการแสดงออกทางความคิดบางอย่างด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ทนาย สามารถสังเกตการขยับของปากและตอบกลับด้วยทนายได้

กิจกรรมเริ่มต้นชนป้าย (สัปดาห์ที่ 4/ครั้งที่ 11)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การตัดสินใจ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยใช้สื่อภาพ 2 ภาพ เล่าภาพเริ่มต้นเหตุการณ์และใครเล่าภาพจบเหตุการณ์ ส่วนผู้ที่ไม่ได้เลือกจะเป็นผู้เชื่อมเรื่องราว รอบต่อไปให้เด็กสลับตำแหน่งผู้เริ่มและจบเรื่อง ได้ฝึกสมาธิโดยใช้การตัดสินใจ ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดขึ้น สามารถสงบนิ่งฟังผู้อื่นจนจบได้

กิจกรรม The mask drama (สัปดาห์ที่ 4/ครั้งที่ 12)

กิจกรรมใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การตัดสินใจ ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ โดยใช้การตัดสินใจจากการใช้คำพูด ให้ทุกคนสวมหน้ากากตัวละครแล้วให้พูดตอบทกลับมาเมื่อผู้วิจัยเดินเข้าไปหา ทำวนไปเรื่อยๆและผู้วิจัยจะจบเรื่องให้กับผู้ร่วมกิจกรรม ผู้วิจัยกล่าวชื่นชม เด็กๆทุกคนสามารถตอบทบาทของตัวเองกับผู้อื่นจนจบได้

ซึ่งกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมโดยนำหลักของแนวคิดทฤษฎี ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์มาผสมผสานกับทฤษฎีแรงจูงใจ ของเฮอร์ซเบอร์ก มาใช้ในการสร้างกิจกรรมเพื่อช่วยในการพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที

จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปตรวจสอบประสิทธิภาพหาความเที่ยงตรง และได้มีการแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไขตามพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิโดยมีคะแนนค่าเฉลี่ยรวมจากผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งหมดจำนวน 3 ท่าน เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยที่สามารถนำกิจกรรมไปใช้ได้ทั้งหมด 12 กิจกรรมและกิจกรรมที่เหลือให้ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมละครสร้างสรรค์กลับมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน เมื่อผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมใช้ในการทดลองจริง จากการสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นโดยผู้วิจัย (รายพฤติกรรม) ในกิจกรรมที่ 1-12 โดยผู้วิจัย จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมอาการขาดสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นคนที่ 1 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 3,4,5,8,10,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 2 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,8,10,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 3 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,6,8,11 ที่ดีขึ้น คนที่ 4 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,4,5,6,7,8,10 ที่ดีขึ้น คนที่ 5 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,11 ที่ดีขึ้น คนที่ 6 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,4,5,6,8,9 ที่ดีขึ้นคนที่ 7 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 2,4,5,6,7,8,12 ที่ดีขึ้น คนที่ 8 มีการสมาธิในกิจกรรมที่ 1,2,4,5,6,9,11,12 ที่ดีขึ้น จากการใช้กิจกรรมทั้ง 12 กิจกรรม เด็กทั้ง 8 คน ที่มีอาการขาดสมาธิลดลงและสมาธิดีขึ้นมากในกิจกรรมที่ 4,5,8 และดีรองลงมาในกิจกรรมที่ 1,2,3,6,7,9,10,11,12

2. ผลการทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็ก

ประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ผลการเปรียบเทียบการปรับพฤติกรรมอาการขาดสมาธิจากกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น พบว่าเด็กสมาธิสั้น เด็กคนที่ 1 ก่อนการทดลอง มักไม่ละเอียดรอบคอบ ทำอะไรนานๆ ไม่ได้ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จไม่สนใจในการทำกิจกรรมวอกแวกง่าย มีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 18 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 22 หลังการทดลอง สามารถทำกิจกรรมได้นานขึ้นสนใจและพยายามทำจนสำเร็จวอกแวกน้อยลงมีคะแนนของผู้ปกครองอยู่ในระดับที่ 13 มีคะแนนของครูอยู่ในระดับที่ 17 เด็กคนที่ 2 ก่อนการทดลอง มักไม่ละเอียดรอบคอบ ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ หลีกเลียงกิจกรรมที่ต้อง

[illegible]

ระดับที่ 15 ผลของการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น โดยการวิเคราะห์ Paired Simple Test ในช่วงเวลาก่อนและหลังการได้เข้าร่วมกิจกรรม ประเมินโดยผู้ปกครองและครู โดยคะแนนที่ลดลงแสดงถึงพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่ลดลง พบว่าหลังจากกลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาสมาธิ กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิที่ลดลง มีสมาธิดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ทั้งการประเมินจากผู้ปกครองและครู โดยพบว่าจากการประเมินของผู้ปกครองก่อนกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 16.88 (0.99) คะแนน แต่หลังจากหลังได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 13.63(1.50) คะแนน เช่นเดียวกับจากการประเมินของครู ซึ่งก่อนเข้ารับการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอาการขาดสมาธิเฉลี่ย 20.75(1.48)คะแนน แต่หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 15.88(0.83)คะแนน ซึ่งแสดงถึงว่าหลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น กลุ่มตัวอย่างมีการปรับพฤติกรรมอาการขาดสมาธิลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมอาการขาดสมาธิของเด็กทั้ง 8 คน มีอาการขาดสมาธิลดลงมีสมาธิดีขึ้นจากการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ทั้ง 12 กิจกรรม

อภิปรายผล

1.ผลจากการสร้างกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรกคือโรคของเด็กสมาธิสั้น (วันดดา ปิยะศิลป์, 2551) การออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมต่อพฤติกรรมและวัย ซึ่งสอดคล้องกับ(วิรัตน์ ผดุงชีพ, 2560, น. 29) ได้กล่าวว่า กระบวนการจัดการศึกษาควรส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและศักยภาพของแต่ละคนอย่างเต็มที่ โดยการออกแบบเนื้อหาและกิจกรรมต้องสอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการฝึกฝนทักษะและกระบวนการคิด ผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม ตลอดจนจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่องในทุกเวลาและทุกสถานที่

กิจกรรมแดนซ์สะกดหยุดทำสัตว์และกิจกรรมเก็บผลไม้ในป่ามีด ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรม จึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและใช้ละคร

สร้างสรรค์การแสดงท่าทางโดยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ด้านการสังเกต ด้านการฟัง ด้านการสัมผัส การได้กลิ่น และการสัมผัส เพื่อเป็นสื่อกลางในการช่วยสอนเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นได้เรียนรู้และสามารถร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ พบว่าหลังจากการทำกิจกรรมเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นเกิดความคุ้นเคยกันมากขึ้นสนุกสนาน แต่มีบางคนสนุกจนเล่นเกินไป จะมีปัญหาในการฟังคำสั่ง ซึ่งผู้วิจัยให้การสวมบทบาทสมมติและการให้รางวัลและการชมเชยช่วยให้เด็กมีสมาธิจดจ่อหยุดนิ่งตามระยะเวลาที่กำหนด มีสมาธิจดจ่อกับสิ่งของตรงหน้าได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (กนกวรรณ รัตนศรีสุข, อัญชลี บุญจันทร์, และ กิตติศักดิ์ เสียงดี, 2566) ที่กล่าวไว้ว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนต้องใช้การประสานสัมพันธ์ ของประสาทสัมผัสในหลาย ๆ ด้าน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้ ผู้เรียน มุ่งความสนใจ ไปที่การทำชิ้นงานอยู่ตลอดเวลาของการเรียน โดยผู้เรียนต้องจดจ่อกับกิจกรรมที่อยู่ตรงหน้าตนเท่านั้น จึงจะสามารถทำชิ้นงานให้สำเร็จได้

กิจกรรมlocationบอกความรู้สึกและกิจกรรมภาพฉันทน์ยับได้ ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรม จึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและละครสร้างสรรค์ โดยใช้การฝึกการจินตนาการ เพื่อเป็นสื่อกลางในการช่วยสอนเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นได้เรียนรู้และสามารถร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ พบว่าหลังจากการทำกิจกรรมเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในสื่อภาพและท่าทางของเพื่อนจึงสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้ มีสมาธิจดจ่อกับการวาดแวกลดลงมีสมาธิดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ (วนิดดา ปิยะศิลป์, 2551) ที่กล่าวไว้ว่าเด็กสมาธิสั้นสามารถออกแบบความคิดและได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง การที่เด็กสมาธิสั้น ได้จดจ่อกับกิจกรรมจะเป็นแรงเสริมทางบวกที่สามารถพัฒนาสมาธิให้เด็กหยุดนิ่งได้

กิจกรรมก่อร่างสร้างอาณาจักรและกิจกรรมเข้าเมืองมหัสจรรย์ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรมจึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์ เพื่อเป็นสื่อกลางในการช่วยสอนเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นได้เรียนรู้และสามารถร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ พบว่าหลังจากการทำกิจกรรมผู้วิจัยและเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นสามารถทำงานจนสำเร็จด้วยตนเอง และยังสามารถควบคุมตนเองไม่ลุกไปมาในระยะเวลาหนึ่งได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (อนุชา โสภาคย์ วิจิตร, 2560) ที่กล่าวไว้ว่าสมาธิกับความคิดสร้างสรรค์สามารถฝึกฝนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในงานออกแบบได้ดีและมีความสุขในการคิด และคิดด้านบวกมากขึ้นและในระดับมากได้แก่การมีความ

มุ่งมันที่จะทำให้งานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด การรู้จักการฝึกสมาธิที่เหมาะสมกับตนเอง และการมีความคิดใหม่ๆเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจากการฝึก ตามลำดับ

กิจกรรมนิทานเจ้าบพาทและกิจกรรมสถานการณ์พาไปผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรม จึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและกระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อเป็นสื่อกลางในการช่วยสอนเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นได้เรียนรู้และสามารถร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ พบว่านิทานที่สนุกสนานร่วมกับได้แสดงท่าทางจะควบคุมได้ยากเล็กน้อย ต้องคอยชื่นชมและทำน้ำเสียงที่น่าสนใจ จากการทำกิจกรรมผู้วิจัยและเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นสามารถจดจ่อกับการฟังตามคำสั่งได้

กิจกรรมใบ้ท่าทางและกิจกรรมปากอ้าท่าขยับผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรม จึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและโดยใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ท่าใบ้ เพื่อเป็นสื่อกลางในการช่วยสอนเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นได้เรียนรู้และสามารถร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ พบว่าหลังจากการทำกิจกรรมผู้วิจัยและเด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีความตั้งใจดูท่าใบ้จากเพื่อนและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สามารถมีสมาธิ มีความอดทนในการสังเกตการขยับของปากและตอบกลับด้วยท่าทางได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (เสาวลักษณ์ ทรัพย์ประเสริฐ, 2549) ที่กล่าวไว้ว่า การสร้างเสริมสมาธิ ด้วยการกำหนดให้เด็กสมาธิสั้น ฝึกปฏิบัติตามคำสั่ง เป็นการเพิ่มความอดทน และการให้รางวัลเป็นการเสริมสร้างแรงให้กำลังใจสำหรับเด็กสมาธิสั้นๆจะมีแรงกระตุ้นในการร่วมทำกิจกรรมมากขึ้น รวมถึงอาการสมาธิสั้นของเด็กดีขึ้น

กิจกรรมเริ่มต้นชนป้ายและกิจกรรม The mask drama ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์และใช้แนวคิดการสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีอาการขาดสมาธิผู้มีปัญหาสมาธิสั้นมีความสนใจในกิจกรรม จึงได้สอดแทรกกิจกรรมเกมและกระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การดันสด เป็นการแสดงออกทางความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยจับพลันภายใต้เงื่อนไขที่ถูกกำหนดขึ้น ซึ่งการแสดงออกนี้อาจเป็นการแสดงออกด้านการเคลื่อนไหว การใช้คำพูดก็ได้ พบว่าการพูดดันสดสำหรับเด็กอาจต้องใช้ระยะเวลาในการคิด แต่ช่วยให้เกิดความตั้งใจฟังผู้อื่นมากขึ้น ทำให้เด็กสามารถสบนิ้งฟังผู้อื่นและสามารถตอบทบทนาของตัวเองกับผู้อื่นจนจบได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (รัฐพิชญ์ แสงดา, 2563) ที่กล่าวไว้ว่าผู้นำกิจกรรมอาจต้องให้ผู้ร่วมกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูด ย่อมดันสด โดยกระทำภายใต้โครงเรื่องที่ง่าย และตัวละครที่ไม่ซับซ้อน ใน

การแสดงละคร อาจให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงตลอดทั้งเรื่องเพื่อเป็นการฝึกทักษะการตัดสินใจอย่างเต็มที่ แต่หากเรื่องหรือนิทานที่ใช้เป็นแรงจูงใจมีความยาวมากจนอาจทำให้เวลาไม่เพียงพอ ผู้นำกิจกรรมสามารถเลือกเฉพาะบางตอนที่สำคัญ โดยเฉพาะตอนที่กระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจที่มีคุณภาพ ซึ่งหมายถึงการตัดสินใจที่สามารถนำไปสู่ประเด็นการพูดคุยหรืออภิปรายในช่วงต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้พบการศึกษาของฐานิต อิศรเสนา ณ อยุธยา (2525: 109) ที่กล่าวว่า เด็กวัยนี้มีความสนใจกิจกรรมและมีความกระตือรือร้น สนใจของแปลกใหม่ แต่จากการทำกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในแต่ละกิจกรรมก็จะมีอุปกรณ์และของเล่นที่สีสันสวยงามช่วยให้สนใจได้จริงแต่เนื่องจากเด็กวัยเดียวกันแต่มีปัญหาสมาธิสั้นที่มีพฤติกรรมลุกเดินและอยากเล่นตลอดเวลาตลอดจนไม่สามารถทำงาน การขบเคี้ยวอะไรแรงๆ เสียงๆ โดยที่ตัวเองไม่กลัวเจ็บ จึงต้องดูแลให้มากเป็นพิเศษ ผู้วิจัยจึงเลือกวัสดุและอุปกรณ์ให้เหมาะสมปลอดภัยกับพฤติกรรมและวัยด้วย

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ ตลอดระยะเวลา 12 ครั้ง ติดต่อกันเป็นประจำทุกวัน ปรากฏว่า เด็กทั้ง 8 คน ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการมาเข้าร่วมกิจกรรม เด็กมีความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง เมื่อการปฏิบัติกิจกรรมครั้งที่ 1 ผู้วิจัยเป็นผู้ไปตามเด็กที่ห้องเรียน แต่เมื่อเด็กทั้ง 8 คน ได้ร่วมกิจกรรมครั้งที่ 1 ผ่านไปแล้ว ในกิจกรรมครั้งที่ 2-12 เด็กทั้ง 8 คน เดินมาร่วมกิจกรรมด้วยตนเอง หรือบางครั้งมาถึงห้องปฏิบัติกิจกรรมก่อนเวลานัดหมาย นั้นแสดงถึงความเปลี่ยนแปลงและความตั้งใจของเด็ก และจากผลคะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมในแต่ละกิจกรรมก็มีพัฒนาสมาธิดีขึ้นตามลำดับ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมละครสร้างสรรค์ช่วยพัฒนาสมาธิเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นให้ดีขึ้นอาการขาดสมาธิลดลงและมีสมาธิดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

2. ผลการเปรียบเทียบการปรับพฤติกรรมอาการขาดสมาธิก่อนและหลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยมีผู้ประเมินประกอบด้วย ครูประจำชั้นและผู้ปกครอง ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านอาการขาดสมาธิ ซึ่งประกอบไปด้วยอาการไม่ละเอียดรอบคอบหรือสะเพร่าในการทำงานต่าง ๆ เช่น การบ้าน ทำอะไรนาน ๆ ไม่ได้ ดูเหมือนไม่ค่อยฟังเวลามีคนพูดด้วย มักทำการบ้านไม่เสร็จ หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ จัดระเบียบงานและกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เป็น มักหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องใช้ความอดทนในการทำให้สำเร็จ ทำของหายบ่อย ๆ วอกแวกง่าย และขี้ลืม หลังการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ต่ำกว่า ก่อนใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษา

ตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้นระดับขั้นประถมศึกษาตอนต้น อาการขาดสมาธิลดลง แสดงว่าการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ทั้ง 12 กิจกรรม สามารถลดอาการขาดสมาธิสำหรับผู้ที่มีปัญหาสมาธิสั้นให้มีสมาธิดีขึ้นได้ เพราะการทำกิจกรรมละครสร้างสรรค์ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัย อบอุ่นเป็นกันเอง เพื่อที่จะให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทุ่มเทสมาธิ สามารถสวมบทบาทสมมติโดยไม่กังวลเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบของการแสดง ได้ใช้ประสบการณ์และความนึกคิดของตามที่ (สุภาภรณ์ บัณญัติ, 2558) ได้เสนอไว้ กิจกรรมละครสร้างสรรค์เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้ร่วมกิจกรรมเป็นศูนย์กลาง โดยมักเริ่มจากพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีอยู่เดิม แล้วจึงนำไปสู่การเรียนรู้สิ่งใหม่ที่มีความลึกซึ้งและกว้างขวางมากขึ้น เพื่อส่งเสริมการทำงานของสมองทั้งสองซีกให้เกิดความสมดุล การเล่นเกมเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกที่ช่วยสะท้อนการรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยเฉพาะในเด็ก การเล่นเกมในลักษณะนี้ช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ผ่านประสาทสัมผัส แม้บางครั้งเด็กอาจยังไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้นทันที (Perceived unknown) แต่จะค่อย ๆ รวมเอาประสบการณ์ใหม่เข้ากับความรู้ที่มีอยู่แล้ว (Cognized known) โดยส่วนใหญ่เด็กจะเริ่มเล่นเกมจากสิ่งที่คุ้นเคยและสำคัญกับตนเอง รูปแบบของการเล่นเกมจึงแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และภูมิหลังของเด็กแต่ละคน ในทำนองเดียวกัน (โกมล ศรีทองสุข, 2560) ได้อธิบายว่า กิจกรรมละครสร้างสรรค์เป็นรูปแบบการเล่นสมมติที่ผ่านการวางแผนและเตรียมข้อมูลมาอย่างเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของผู้ร่วมกิจกรรม เพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเล่นและยังคงรักษารวมชาติของการเล่นได้ได้อย่างครบถ้วน ซึ่งพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้นอยู่ในวัยที่สามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ (ทิพวรรณ หรรษคุณาชัย, 2554) พัฒนาการเด็ก หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของระบบต่างๆที่เกิดขึ้นกับบุคคลตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา แรกเกิด จนบรรลุวุฒิภาวะ โดยจะมีการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวหน้าขึ้นเป็นระยะๆ ส่งผลให้ เด็กมีความสามารถที่จะกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการใช้กิจกรรมนั้นก็จะเห็นได้อีกว่าแม่จะเป็นเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นนั้นก็สามารถปรับพฤติกรรมได้ ซึ่ง (นิรชา เรื่องดารกานต์, 2561; วิลาวัณย์ เชิดเกียรติ ก้าจาย, 2561)กล่าวไว้ว่า ภาวะสมาธิสั้นเป็นปัญหาเรื้อรังที่ต้องการการดูแลรักษาอย่างต่อเนื่อง ทั้งพ่อแม่และเด็กต้องเข้าใจและให้ความร่วมมือในการรักษาโดยแพทย์ผู้ปกครอง และโรงเรียนต้องทำงานร่วมกันจึงจะส่งผลให้การรักษามีประสิทธิภาพ

เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ก่อนและหลังการใช้กิจกรรม พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองและก่อนการทดลองใช้การใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็ก

ประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากทั้งหมด 12 กิจกรรม ผลของการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เด็กมีอาการขาดสมาธิลดลงเป็นแค่ช่วงเวลาที่ถูกผู้วิจัยทำการทดลอง ถ้าต้องการให้อาการขาดสมาธิลดลงและมีสมาธิอย่างต่อเนื่อง ครูและผู้ปกครอง ต้องมีแนวปฏิบัติอย่างสอดคล้องกัน ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่าอาการขาดสมาธิของเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นจะลดลงหากหากิจกรรมให้เด็กกลุ่มนี้ต่อไป และปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการดูแลร่วมกัน ระหว่างครูที่โรงเรียนและผู้ปกครอง จะสามารถช่วยให้เด็กจะพฤติกรรมอาการขาดสมาธิลดลงและมีสมาธิดีขึ้น สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตเทียบเท่ากับเด็กวัยเดียวกัน และดำรงตนอยู่ในสังคมอันหลากหลายได้อย่างสันติสุข

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 การใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ต้องมีการประสานงานร่วมกันกับครูและผู้ปกครองและสร้างความคุ้นเคยกับเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นก่อนลงพื้นที่ทำกิจกรรม

1.2 การใช้กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น ต้องมีความเข้าใจในรูปแบบและแผนกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้น มีความอดทนและละเอียดรอบคอบในการทำกิจกรรมทุกครั้งเพื่อประโยชน์และความปลอดภัยของเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นในการร่วมกิจกรรมให้บรรลุตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นที่มีปัญหาสมาธิสั้น ดังนั้นควรมีการพัฒนาและต่อยอดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ให้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยและลักษณะเฉพาะของเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้น เพื่อส่งเสริมและพัฒนาสมาธิได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 การศึกษาและสังเกตพฤติกรรมอาการขาดสมาธิของเด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นครั้งนี้ ใช้ระยะเวลาในการทดลองและสังเกตพฤติกรรมเพียง 1 เดือน ซึ่งพบว่าช่วงเวลาดังกล่าวสามารถให้ข้อมูลและผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม หากสามารถขยายระยะเวลาการศึกษาให้ยาวนานขึ้น ก็จะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ต่อเนื่อง ครบคลุม และแม่นยำยิ่งขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การวิเคราะห์พฤติกรรมในระยะยาว และการนำแนวทางที่เหมาะสมไปปรับใช้ในการส่งเสริมสมาธิของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

Association, A. P. (2013). *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* (5).

Arlington, VA: American Psychiatric Publishing.

Barkley, R. A. (2015). *Attention-Deficit Hyperactivity Disorder: A Handbook for Diagnosis and Treatment*. New York, NY: Guilford Press.

Herbert, F. (1972). *Motivation theory*.

กนกวรรณ รัตนศรีสุข, อัญชลี บุญจันทร์, และ กิตติศักดิ์ เสี่ยงดี. (2566). การปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่มีภาวะสมาธิสั้นโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์. In (พิมพ์ครั้งที่ 2 ed.). กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม).

กมลพร กัลยาณมิตร. (2559). ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์กกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร.

กรมสุขภาพจิต. (2564). แนวทางการดูแลเด็กสมาธิสั้นสำหรับครูและผู้ปกครอง. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.

โกมล ศรีทองสุข. (2560). กิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาทักษะการช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวันของเด็กก่อนวัยเรียน. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์.

ชาญวิทย์ พรนภดล. (2556a). การรักษาเด็กสมาธิสั้น. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาญวิทย์ พรนภดล. (2556b). จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น (2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาญวิทย์ พรนภดล. (2556a). จิตวิทยาพัฒนาการเด็กและวัยรุ่น (4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฏฐา พิทยรัตน์เสถียร และคณะ. (2557). คุณสมบัติของแบบคัดกรองโรคสมาธิสั้นชื่อSNAP-IV และ SDQ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง-สมาธิสั้น(SDQ-ADHD). วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 59(2), 97-110.

ณิชา หัตถ์ชาญชัย. (2566). พัฒนาการและพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ศิริราชพยาบาลมหาวิทยาลัยมหิดล.

ดุษฎี อุปการ และ อรปริยา ญาณะชัย. (2561). การเสริมสร้างพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยควรเลือกใช้หลักการใด.

ทวีศิลป์ วิษณุโยธินและคณะ. (2556). ความชุกโรคสมาธิสั้นในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: วารสาร

สุขภาพจิตแห่งประเทศไทย.

ทิพวรรณ หรรษคุณาศัย. (2554). จิตวิทยาพัฒนาการ (7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธนสิน ชุตินธวานนท์. (2560). ศิลปะการละครเพื่อการเรียนรู้: แนวคิดและการประยุกต์ใช้ในบริบท
การศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ. (2561). การปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5-6 ปี โดย
กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์, และ ปิยาภัสร์ จิตภิมรย์. (2561). โรคสมาธิสั้นในเด็กไทย. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.

นิรชา เรืองดารกานต์. (2561). เด็กออทิสติก-เด็กสมาธิสั้น. กรุงเทพฯ: โฮลิสติก พับลิชชิง.

พรรัตน์ ดำรุ่ง. การละครสำหรับเยาวชน (2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พินุช พันธุ์ภักดี. (2558). พัฒนาการเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภรณ์ คุรุรัตน์. (2526). การละครเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ภัทรศิลป์ สุภักดิ์ ; กิตติ มีชัยเขตต์. (2561). การใช้ละครสร้างสรรค์ในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณา
การในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภิชา ไบโพธิ์ และชาวิณี ตริวัณณ. (2565). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์.

ภิตินันท์ อะภัย. (2561). การสร้างกิจกรรมการเล่นเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมของเด็กที่มีภาวะ
สมาธิสั้นอายุ 6-9 ปี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, คณะศิลปกรรมศาสตร์.

รัฐพิชญ์ แสงดา. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดที่มี
อิทธิพลต่อพฤติกรรมที่ยั่งยืนในเด็ก ปฐมวัย. วารสารวิชาการสถาบันวิทยาการ.

ลิขิต ใจดี. (2562). กระบวนการเรียนรู้ทางเลือกใหม่ที่สอดคล้องกับทิศทางการศึกษาของชาติประชุม
วิชาการและนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติ ธีรทัศน์เชิงมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และ
ศิลปกรรมศาสตร์ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
หอการค้าไทย, คณะมนุษยศาสตร์.

วันดดา ปิยะศิลป์. (2551). สมาธิสั้น (Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder-ADHD). ปรินญา
นิพนธ์ วท.ม. (สุขภาพจิต). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

วิลาวัลย์ เชิดเกียรติ กำจาย. (2561). การดูแลและพัฒนาเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2556a). จิตวิทยาเด็กและผู้ใหญ่ที่มีลักษณะพิเศษด้วยความสามารถทางการ

- เรียน (LD) สมานันท์ไฮเปอร์เอกทีฟ ปัญญาเลิศ (6). กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2556b). จิตวิทยาพัฒนาการ (13). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุภาภรณ์ บัณฑิตย. (2558). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูปฐมวัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์. (วิทยานิพนธ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, พิษณุโลก.
- เสาวลักษณ์ ทรัพย์ประเสริฐ. (2549). การศึกษาการใช้พฤติกรรมบำบัดต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กสมานันท์โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, การศึกษาอิสระโรงพยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์.
- อนุชา ไสภาคย์วิจิตร. (2560). การเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบโดยรูปแบบการฝึกสมาธิเชิงประยุกต์.

ภาควิชา

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน สำนักงานคณบดี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว โทร. 1-1180

ที่ อว 8714 / **0963** วันที่ 10 พฤศจิกายน 2566

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์โกลล ศรีทองสุข

เนื่องด้วย นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ นิสิตในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการจัดทำ ปรินต์งานนิพนธ์ เรื่อง “กิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ชั้นประถมศึกษาตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรวัน แพรทยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปรินต์งานนิพนธ์

ในการนี้คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นท่าน เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญในการทำวิจัย จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย (ดังมีรายละเอียดตามเอกสารแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน สำนักงานคณบดี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว โทร. 1-1180

ที่ อว 8714 / **0963**

วันที่ **10** พฤศจิกายน 2566

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในหน่วยงานเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เนื่องด้วย นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ นิสิตในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการจัดทำ ปรินูญานิพนธ์ เรื่อง “กิจกรรมละครสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสมาธิในเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้น ชั้นประถมศึกษา ตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรวัน แพทยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปรินูญานิพนธ์

ในการนี้คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่า รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล ซึ่งเป็นบุคลากรในหน่วยงานของท่าน เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญในการทำวิจัย จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย (ดังมีรายละเอียดตามเอกสารแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติกรณ์ นพุดมพันธุ์)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน สำนักงานคณบดี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว โทร. 1-1180

ที่ อว 8714 / ๐๙๖3 วันที่ 10 พฤศจิกายน 2566

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในหน่วยงานเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีวิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม

เนื่องด้วย นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ นิสิตในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการจัดทำ ปรินต์งาน เรื่อง “การออกแบบกิจกรรมละครในการศึกษา เพื่อเสริมสร้างทักษะการเอาตัวรอด สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรวัน แพทยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ปรินต์งาน

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นว่า อาจารย์ ดร.ภัทรนันท์ ไวยะสิน ซึ่งเป็นบุคลากรในหน่วยงานของท่าน เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญในการทำวิจัย จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย (ดังมีรายละเอียดตามเอกสารแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติกรณ์ นพอดมพันธุ์)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่

อว 8714.1 / -

วันที่

29 มิ.ย. 2567

เรื่อง

ขอเสนอโครงการวิจัยด้านสังคมศาสตร์/มนุษยวิทยา เพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เรียน

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้าพเจ้า นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา ขอเสนอโครงการวิจัยเรื่อง (ชื่อภาษาไทย) กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหสมาธิสั้น (ชื่อภาษาอังกฤษ) CREATIVE DRAMA ACTIVITIES IN LOWER PRIMARY SCHOOL CHILDREN TO DEVELOP CONCENTRATION FOR THE ATTENTION DEFICIT HYPERACTIVITY DISORDER เพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบการพิจารณา ซึ่งได้ส่งเอกสารผ่านระบบ Online Submission แล้ว ดังนี้

- ☒ แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยวิทยาที่ระบุฉบับที่ และวันที่ของเอกสาร (ขอให้ตรวจสอบเนื้อหาให้สอดคล้องกับในโครงการวิจัยที่แนบมา)
- ☒ โครงการวิจัย ที่ระบุฉบับที่และวันที่ของเอกสาร
- ☒ เอกสารข้อมูลและขออนุญาตสำหรับอาสาสมัครทางสังคมศาสตร์ ที่ระบุฉบับที่และวันที่ของเอกสาร (ดูตัวอย่างใน website)
- ☒ เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ต่ำกว่า 18 ปี ที่ระบุฉบับที่และวันที่ของเอกสาร (ดูตัวอย่างใน website) ถ้าเกี่ยวข้อง
- ☒ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ระบุฉบับที่และวันที่ของเอกสาร
- ☒ สำเนาแบบรายงานผลการพิจารณาเค้าโครงปริญญานิพนธ์/สารนิพนธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (บว. 412) (กรณีโครงการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา)

ลงชื่อ.....
(.....)

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ
กรณีหัวหน้าโครงการวิจัยเป็นนิสิต/
นิสิตแพทย์/แพทย์ใช้ทุน

ลงชื่อ.....
(.....)

หัวหน้าโครงการวิจัย

ลงชื่อ.....
(.....)
หัวหน้าภาควิชา/หน่วยงาน
หรือคนบติ

หมายเหตุ: โปรดตรวจสอบว่าผู้วิจัยทุกคนผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ และได้ upload หลักฐาน
ผ่านการอบรมในระบบ Online Submission เรียบร้อยแล้ว)

ที่ อว 8714 / 585

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กทม.10110

19 มิถุนายน 2567

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้เข้าพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล

เนื่องด้วย นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ นิสิตในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการจัดทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง กิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสัน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรวัน แพทยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุติ วิริยางกูร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้ นิสิตมีความประสงค์ขอเข้าพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลวิจัย ณ โรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล ซึ่งอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของท่าน และขอเข้าเก็บข้อมูลวิจัยในวันที่ 20 มิถุนายน 2567 - 31 กรกฎาคม 2567

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัยนา ญูทยานนท์)
รองคณบดีฝ่ายกิจการนิสิตและการสื่อสารองค์กร
รักษาการแทนคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทร 022-600-123 ต่อ 110
หรือ นางสาวชนิสรา แก้วใหญ่ 088-011-5493

ภาคผนวก ข

แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (สำหรับครูและผู้ปกครอง)

แบบสังเกตพฤติกรรม สำหรับผู้วิจัย

แผนกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิ
สำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form)

ชื่อเด็ก เพศ อายุ ปี ชั้นเรียน

ผู้ตอบแบบประเมินมีความสัมพันธ์กับเด็กเป็น วันที่ประเมิน

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ว่าอาการในแต่ละข้อนั้นตรงกับลักษณะของเด็กที่ท่านประเมินเพียงใด

	ไม่เลย	เล็กน้อย	ค่อนข้างมาก	มาก	สำหรับจนท.
1. มักไม่ละเอียดรอบคอบหรือสะเพร่าในการทำงานต่าง ๆ เช่น การบ้าน					
2. ทำอะไรนาน ๆ ไม่ได้					
3. ดูเหมือนไม่ค่อยฟังเวลามีคนพูดด้วย					
4. มักทำการบ้านไม่เสร็จ หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จ					
5. จัดระเบียบงานและกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เป็น					
6. มักหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องใช้ความอดทนในการทำให้สำเร็จ					
7. ทำของหายบ่อย ๆ (เช่น ของเล่น, สมุดจดงาน, เครื่องเขียน ฯลฯ)					
8. วอกแวกง่าย					
9. ซ้ำลิ้น					
10. มือเท้ายุกยิก นั่งบิดไปบิดมา					
11. นั่งไม่ติดที่ ขอบลุกจากที่นั่งในชั้นเรียนหรือจากที่ที่ควรจะนั่งเงียบเรื่อย					
12. วิ่งหรือปีนป่ายมากเกินไปจนควรระวังไม่รู้จักละเทะ					
13. เล่นหรือทำกิจกรรมเงียบ ๆ ไม่เป็น					
14. พร้อมจะเคลื่อนไหวอยู่เสมอ เหมือน "ติดเครื่อง" อยู่ตลอดเวลา					
15. พูดมาก					
16. มักโผล่คำตอบออกมาก่อนจะฟังคำถามจบ					
17. ไม่ชอบรอคิว					
18. ชอบสอดแทรกผู้อื่น (เช่น พูดแทรกขณะผู้ใหญ่กำลังสนทนากัน)					
19. อารมณ์เสียง่าย					
20. ชอบโต้เถียงกับผู้ใหญ่					
21. ไม่ยอมทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่สั่งหรือวางกฎเกณฑ์ไว้					
22. จงใจก่อวุ่นผู้อื่น					
23. มักตำหนิผู้อื่นในสิ่งที่ตนเองทำผิด					
24. ขี้อวด					
25. โกรธซึ่งบ่งตั้งเป็นประจำ					
26. เจ้าคิดเจ้าแค้น					

Cutoff: Parent 16-14-12; Teacher 18-11-8

แบบสังเกตพฤติกรรม

กิจกรรมกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

ชื่อนักเรียน.....เพศ.....

อายุ.....ชั้น.....

วันที่ประเมิน.....

อาการขาดสมาธิ	ไม่เลย (4)	เล็กน้อย (3)	ค่อนข้างมาก (2)	มาก (1)
1. ดูเหมือนไม่ฟังเวลาคนพูดด้วย				
2. ทำอะไรนานๆไม่ได้				
3. วอกแวกง่าย				
4. นั่งไม่ติด ลูกขี้้น และเดินไปมา				
5. ไม่ชอบรอคิว				
6. มักโผล่คำตอบออกมาก่อนจะฟังคำถามจบ				
7. ชอบพูดแทรก				
8. อารมณ์เสื่อง่าย				
9. ไม่ยอมทำตามคำสั่งผู้ใหญ่สั่งหรือวางกฎเกณฑ์				
10. โกรธบึ้งตึงเป็นประจำ				

ระยะเวลาในการทำกิจกรรม.....

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 1

ชื่อกิจกรรม แดนซ์สดุดหยุดทำลัศว์

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจ่อตามระยะเวลาที่กำหนดได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่เริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5

การดู การฟัง การสัมผัส การได้กลิ่น และการสัมผัส เป็นการใช้ประสบการณ์ที่จะนำไปสู่การสร้างจินตภาพ โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการสังเกตและการฟัง

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอร์เบอร์ก

องค์ประกอบห้าด้าน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี และสิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปแบบเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ชั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย แนะนำตัวให้กับผู้ร่วมกิจกรรม และเริ่มกิจกรรมละลายพฤติกรรมเพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมแนะนำตัวเพื่อสร้างความรู้จักกัน
2. ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม ผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่ม ผู้ร่วมกิจกรรมประหม่อมเป็นจังหวะ 2 ครั้ง จังหวะที่ 3 ให้คนแรกชี้ตนเองพร้อมบอกชื่อตนเอง
3. ผู้ร่วมกิจกรรมทุกคนประหม่อมเป็นจังหวะ 2 ครั้ง จังหวะที่ 3 ให้ผู้ร่วมกิจกรรมคนต่อไปชี้ตนเองพร้อมบอกชื่อตนเอง ทำเช่นนี้จนแนะนำตัวครบทุกคน และประหม่อมต้อนรับกันและกัน

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้

2. ผู้วิจัยจะเปิดเพลงให้ผู้ร่วมกิจกรรมเดินเข้าจังหวะหรืออาจจะสั่งให้เดินตรงกันข้ามจังหวะเพลง โดยการเดินเข้าเมื่อเพลงเร็ว เดินเร็วเมื่อเข้าจังหวะช้า
3. จากนั้นผู้วิจัยจะปิดเพลงพร้อมชูป้ายสัตว์ เมื่อเพลงหยุดผู้ร่วมกิจกรรมจะต้องหยุดนิ่งพร้อมท่าทางเลียนแบบท่าทางสัตว์ตามป้ายที่ผู้วิจัยชูขึ้น
4. ผู้วิจัยจะนับ 1-10 ให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ค้างท่าไว้แล้วเปิดเพลงอีกครั้ง จึงจะขยับตัวเดินตามเพลงได้ ทำวนไป โดยผู้นำกิจกรรมจะเปลี่ยนภาพในการชูใหม่
5. ผู้นำกิจกรรมจะแปะสติ๊กเกอร์ดาวให้กับผู้ร่วมกิจกรรมที่ทำท่าทางเลียนแบบสัตว์ตามป้ายได้ถูกต้องและสามารถค้างท่าตามระยะเวลาที่กำหนดได้ เมื่อแผ่นป้ายหมด ผู้ร่วมกิจกรรมคนใดได้สติ๊กเกอร์ดาวมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- เครื่องเล่นเพลง
- แผ่นป้ายรูปสัตว์
- สติ๊กเกอร์ดาว

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 2

ชื่อกิจกรรม เก็บผลไม้ในป่ามืด

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ประสาทสัมผัสด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจำกับสิ่งของตรงหน้าได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการของทฤษฎีละครสร้างสรรค์ที่มักจะเริ่มด้วยการใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การดู การฟัง การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส เป็นการใช้ประสบการณ์ที่จะนำไปสู่การสร้างจินตภาพ โดยกิจกรรมครั้งนี้จะเน้นประสาทสัมผัสด้านการลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัส
- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริเบิร์ก

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) ลักษณะของงานนี้น่าสนใจ ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทำ ทายให้ลงมือทำหรือเป็นงานที่มีลักษณะท้าทายตั้งแต่ต้นจนจบการทำงาน

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ร่วมกิจกรรม และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมจับคู่กันแล้วช่วยกันจำภาพจากการเปิดและปิดแผ่นภาพจำนวน 20 แผ่น 1 รอบ แล้วเปิดทีละแผ่นภาพเพื่อจับคู่ภาพเหมือนจำนวน 10 คู่
3. โดยมีระยะเวลาให้ 5 นาที ในการจับคู่ภาพ หากผู้ร่วมกิจกรรมคู่ไหนทำเสร็จก่อนเวลาหรือเมื่อหมดเวลา จับคู่ภาพได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยจำลองสถานการณ์ให้อาหารสัตว์ในสวนสัตว์ ผู้วิจัยจะจัดบรรยากาศห้องเป็นสวนสัตว์ โดยได้วาง แผ่นภาพสัตว์ตามจุดต่างๆ แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมนำแผ่นภาพผลไม้ไปวางคู่กับแผ่นภาพสัตว์ทีละคน

3. จากนั้นช่วยกันดูความเหมาะสม เมื่อตรงตามที่ต้องการร่วมกัน ผู้วิจัยจะดูความถูกต้องอีกครั้ง เมื่อเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำกล่องที่มีผลไม้จริงตามแผนภาพผลไม้ มาให้ผู้ร่วมกิจกรรมคนละกล่อง
4. ผู้วิจัยจะให้ผู้ร่วมกิจกรรมปิดตา แล้วจินตนาการว่ามาเก็บผลไม้ในป่ามืด โดยนำมือเข้าไปสัมผัส ตมกลั่น และชิม จากนั้นเก็บผลไม้เข้ากล่องตามเดิม
5. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมเปิดตา แล้วนำกล่องผลไม้ที่ตนเองได้สัมผัส ตม และชิม ไปวางตรงแผนภาพผลไม้ที่คิดว่าเป็นผลไม้ชนิดนั้นเพื่อให้เข้าคู่ตรงตามแผนภาพสัตว์ แล้วเปิดกล่องเฉลยว่าผลไม้ในกล่องถูกต้องตามแผนภาพผลไม้

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- แผนภาพสัตว์และผลไม้
- กล่องใส่ผลไม้
- ผลไม้
- ผ้าปิดตา

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 1 ครั้งที่ 3

ชื่อกิจกรรม locationบอกความรู้สึก

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการฝึกการจินตนาการ
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถอยู่กับที่ตามระยะเวลาหนึ่งได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ เป็นความสามารถในการมีภาพ ซึ่งในภาพเหล่านี้จะมีแรงจูงใจมาจากสิ่งที่พบเห็นตรงหน้าหรือเกิดจากประสบการณ์ในอดีต การจินตนาการจะซับซ้อนกว่าการคิดภาพทั่วไปตรงที่การใช้จินตนาการจะต้องปลดปล่อย ความคิดให้เป็นอิสระไร้ซึ่งการควบคุมหาความคิด
- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์เบิร์ต

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors)

การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งล้อมกันเป็นวงกลมแล้วให้ส่งไม้กายสิทธิ์ฟองสบู่ พร้อมกับเปิดเพลง เมื่อเพลงหยุด ไม้กายสิทธิ์อยู่ที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมคนใดจะได้เป่าฟองสบู่
3. เพื่อนๆทายรูปร่างฟองสบู่ คำตอบที่ถูกใจผู้ถือไม้กายสิทธิ์ จะได้ครอบครองไม้กายสิทธิ์คนถัดไปและจะได้เป่าฟองสบู่ ทำวนจนจบ1เพลง

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้

2. ผู้วิจัยใช้สื่อรูปภาพสถานที่ให้ผู้ร่วมกิจกรรมดูแล้วร่วมกันสนทนาและแสดงความคิดเห็น ใช้คำถามกระตุ้นความคิดและจินตนาการว่าหากไปสถานที่ตามภาพนักเรียนจะไปทำอะไร สถานที่นั้นเป็นอย่างไร
3. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงท่าทาง ตามจินตนาการของตนเองและดูท่าทางจากจินตนาการของเพื่อนตามภาพสถานที่ที่ตนเองเลือก เช่น รูปภาพสถานที่ทะเล ทำท่าย้วยน้ำ

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม ผู้วิจัยกล่าวชื่นชมผู้ร่วมกิจกรรมทุกคน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกละอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- ไม้กายสิทธิ์
- สื่อรูปภาพสถานที่

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 2 ครั้งที่ 4

ชื่อกิจกรรม ภาพฉันทชัยได้

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการจดจ่อในการใช้จินตนาการของตนเองและการใช้จินตนาการผ่าน
การแสดงท่าทางประกอบเพลง
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถจดจ่อไม่วอกแวก

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การฝึกการจินตนาการ เป็นความสามารถในการมโนภาพ ซึ่งใน
ภาพเหล่านี้จะมีแรงจูงใจมาจากสิ่งที่เป็นจริงที่พบเห็นตรงหน้าหรือเกิดจากประสบการณ์ในอดีต การจินตนาการจะซับซ้อน
กว่าการคิดภาพทั่วไปตรงที่การใช้จินตนาการจะต้องปลดปล่อย ความคิดให้เป็นอิสระไร้ซึ่งการควบคุมหาความคิด
- ทฤษฎีแรงจูงใจของเออร์เบอร์

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่อง
ชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมออกมาทำท่าทางอาชีพที่สนใจ 1 อาชีพตามจินตนาการ พูดได้ บรรยายได้ และให้
เพื่อนทุกคนทายว่าทำอาชีพอะไร ออกมาทำจนครบทุกคน

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมวาดภาพตามจินตนาการโดยกำหนดเวลา 5 นาที

3. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลม จากนั้นครูจะส่งลูกบอลตามวง เมื่อเพลงหยุด บอลนั้นอยู่ที่ใครให้ออกมาเคลื่อนไหวประกอบจังหวะเพลง โดยใช้ท่าทางจากที่ได้วาดภาพตามจินตนาการมาใช้ ผลัดกันทำจนครบทุกคน
4. ผู้ร่วมกิจกรรมร่วมกันชื่นชมท่าทางจากจินตนาการของทุกคน

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึ้อย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- กระดาษ ดินสอ สี ยางลบ
- เครื่องเล่นเพลง
- ลูกบอล

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 2 ครั้งที่ 5

ชื่อกิจกรรม **ก่อสร้างอาณาจักร**

เวลา **40 นาที**

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานจนสำเร็จ

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำสิ่งใหม่โดยไม่ซ้ำแบบหรือเลียนแบบใคร

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์เบอร์ก

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ชั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยจะให้คำสั่งว่า บก น้ำ อากาศ ผู้ร่วมกิจกรรมจะเดินเป็นวงกลมล้อมรอบผู้วิจัย หากผู้วิจัยชี้ไปที่ใคร แล้วบอกว่าบกให้ผู้เข้าร่วมบอกชื่อสัตว์บกพร้อมทำท่าเดิน สั่งว่าน้ำให้ผู้บอกชื่อสัตว์น้ำพร้อมทำท่าว่ายน้ำ และสั่งว่าอากาศให้ผู้บอกชื่อสัตว์ปีกพร้อมทำท่าบิน ใครช้าหรือทำผิดคัดออกจากเกมแล้วมารอในวงกับผู้วิจัย

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกตุ๊กตาสัตว์ และมีกล่องสีสวยงามให้เลือกคนละ10กล่อง

3. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมสร้างที่อยู่ให้กับตุ๊กตาสัตว์ แล้วบอกเล่าที่ละคนว่าสร้างที่อยู่แบบใดให้กับตุ๊กตาสัตว์
ที่ตนเลือก

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนิน
กิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อม
นัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- ตุ๊กตาสัตว์
- กล่องสีสันทายงาม

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำหรับผู้มีปัญหาสมรรถนะ

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 2 ครั้งที่ 6

ชื่อกิจกรรม เข้าเมืองมหัสจรรย์

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถควบคุมตนเองไม่ลุกเดินไปมาในระยะเวลาหนึ่งได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์ในการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหรือการกระทำสิ่งใหม่โดยไม่ซ้ำแบบหรือเลียนแบบใคร

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริบอร์ค

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรงที่สามารถดึงดูดความสนใจได้

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ชั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งล้อมเป็นวงกลม ผู้วิจัยจะพูดว่า สิ่งใดตัวใหญ่ ให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งลงและหุบแขนทำตัวเล็ก หากผู้วิจัยพูดว่า แมวตัวเล็ก ให้ผู้ร่วมกิจกรรม ยืนขึ้นและอ้าแขนทำตัวใหญ่ หากใครทำผิดจะแพ้และโดนเข้าไปอยู่ในวง

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยบอกกับผู้ร่วมกิจกรรมว่า ถ้าตอนนี้เราอยู่ในเมืองมหัสจรรย์ที่ทุกคนเลือกเป็นใครก็ได้
3. ผู้วิจัยแจกหน้ากากว่างเปล่าให้ผู้ร่วมกิจกรรม แล้วให้ตกแต่งตามที่ตนเองชอบ จากนั้นให้สวมหน้ากากแล้วบอกเล่าพร้อมแสดงท่าทางตามลักษณะที่ได้ออกแบบทีละคน

4. ผู้วิจัยกล่าวชื่นชมและให้ชมกับทุกคนเป็นรางวัล

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกร้อย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- หน้ากาก
- วัสดุตกแต่งหน้ากาก
- ชนม

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหาสมาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 3 ครั้งที่ 7

ชื่อกิจกรรม นิทานเจ้าบทบาบ

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการเคลื่อนไหวร่างกาย
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำตามคำสั่งได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการใช้ร่างกายของตนเองในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเองเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่น

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริเบอร์ก

องค์ประกอบคำจูง (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละครชุดพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยให้จุดยืนเริ่มต้นกับผู้ร่วมกิจกรรม ผู้ร่วมกิจกรรมจะเคลื่อนไหวร่างกายหรือเดินขึ้นหน้ามาได้เมื่อผู้วิจัยหันหลังแล้วท้วงว่า อะ อ่า อี อู อู เมื่อผู้วิจัยหันไป แล้วใครขยับจะต้องนั่งลงนิ่งๆทันที ใครถึงทางออกก่อนเป็นผู้ชนะ

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยเล่านิทานให้ผู้ร่วมกิจกรรมฟัง

3. ผู้ร่วมกิจกรรมจับสลากตัวละคร แล้วแสดงท่าทางตามบทบาทที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟัง โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้พากย์ แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมแสดงท่าทางโดยการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเองเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่น
4. ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมชื่นชมตัวละครที่ประทับใจซึ่งกันและกัน

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- นิทาน
- สลากตัวละคร

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์สำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 3 ครั้งที่ 8

ชื่อกิจกรรม สถานการณ์พาไป

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิจากการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการใช้ร่างกายของตนเองในการแสดงออกความรู้สึกรักใคร่จากจินตนาการของตนเอง
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถวางท่าทางด้วยความมั่นใจได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นการใช้ร่างกายของ ตนเองในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของตนเองเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้อื่น

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอร์เบอร์ก

องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) สิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้ร่วมกิจกรรมทุกคนยืนเป็นวงกลม จากนั้นเลือกคนแรก เพื่อเป็นผู้นำท่าทาง คนที่เหลือจะต้องทำตาม เช่น ย่ำเท้า ประหม่อ หรือขยับใบหน้าเพื่อแสดงอารมณ์ต่างๆ เมื่อผู้นำต้องการจะเปลี่ยนตัวผู้นำให้ขยับตาเพื่อเปลี่ยนตัว และทุกคนจะทำตามผู้นำคนใหม่

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยเล่าสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวันพร้อมท่าทางให้ดู
3. ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกผ่านป้ายภาพสถานการณ์แล้วแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์นั้นๆ จนครบทุกคน
4. เมื่อแสดงบทบาทสมมุติได้ ผู้วิจัยจะให้ชมเป็นรางวัลให้กับผู้ร่วมกิจกรรมทีละคน

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- แผ่นป้ายภาพสถานการณ์
- ชนวม

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 3 ครั้งที่ 9

ชื่อกิจกรรม ไข่ทำท่าย

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้ท่าไข่
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ท่าไข่ในการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นการแสดงออกทางความคิดบางอย่าง ด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางโดยไม่ใช้คำพูด

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์เบิร์ต

องค์ประกอบห้าด้าน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี และสิ่งตอบแทนการปฏิบัติงานในรูปแบบเงินหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้ร่วมกิจกรรมได้บัตรคำคนละ1ใบ แล้วออกมาทำท่าทางให้เพื่อนทายว่าได้คำอะไร ใครตอบถูกมากที่สุดจะได้เลือกลูกทิมในกิจกรรมของวันนี้ก่อน

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมแบ่งเป็น2ทีม แล้วให้ทุกคนหันหลังเหลือคนหน้าที่หันหน้าเพื่อล้วงกล่องจับตุ๊กตากระดาษฟลัดด์ และอาชีพ แล้วหันไปทำท่าทางให้กับเพื่อนด้านหลัง ทำต่อไปจนคนสุดท้าย ต้องบอกได้ว่าเพื่อนทำท่าทางของอะไร แล้วเริ่มเกมอีกครั้ง ทีมไหนตอบถูกมากที่สุดชนะจะได้รับน้ำผลไม้เป็นรางวัล

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- บัตรคำ
- ตุ๊กตากระดาดรูปสัตว์ รูปอาชีพ
- น้ำผลไม้

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำหรับผู้มีปัญหาสมรรถนะ

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 4 ครั้งที่ 10

ชื่อกิจกรรม ปากอ้าทำขยับ

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้ท่าไม้ การแสดงออกทางความคิดบางอย่างด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทาง
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสังเกตการขยับของปากและตอบกลับด้วยท่าทางได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยการฝึกฝนการใช้ท่าไม้ในการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นการแสดงออกทางความคิดบางอย่าง ด้วยการเคลื่อนไหวหรือการใช้ท่าทางโดยไม่ใช้คำพูด

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอร์เบอร์ก

องค์ประกอบห้าด้าน (Maintenance Factors) ความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถทำงานร่วมกัน ทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยจะเปิดเพลงและเต้นเป็นครั้งแรก จากนั้นจะทำท่าโยนไปหาผู้ร่วมกิจกรรม ก็จะต้องเดินประกอบจังหวะด้วยท่าทางอย่างเป็นอิสระของตนเองและทำจนจบเพลง

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยให้ทำปากบอกชื่อสัตว์ ให้ผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลมแล้วอ่านปากของผู้วิจัย
3. ผู้ร่วมกิจกรรมตอบด้วยท่าทาง จะเปิดแผ่นป้ายเฉลยต่อเมื่อมีคนทำท่าได้ถูกต้องตามคำใบ้ เมื่อใบ้ครบทุกคำ ผู้ชนะคือผู้ที่ตอบได้มากที่สุด

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกร้อยละเท่าไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- แผ่นป้ายคำ

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมาธิสำหรับผู้มีปัญหามาธิสั้น

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 4 ครั้งที่ 11

ชื่อกิจกรรม เริ่มต้นชนปาย

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การดันสตาบิได้อเนกประสงค์ที่กำหนดขึ้น
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถสงบนิ่งฟังผู้อื่นจนจบได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การดันสตาบิได้อเนกประสงค์ เป็นการแสดงออกทางความคิดอย่างใดอย่างหนึ่งโดยฉับพลันภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดขึ้น ซึ่งการแสดงออกนี้อาจเป็นการแสดงออกด้านการเคลื่อนไหว การใช้คำพูดก็ได้

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอร์เบอร์ก

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ชั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยเตรียมลูกเต๋ายักษ์ที่ทำจากลังกระดาษหรือลูกเต๋าลูกเป่าลมขนาดใหญ่ ผู้วิจัยจะโยนลงแล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมทายว่าคู่หรือคี่ ถ้าออกคู่ให้หนึ่งองศา ถ้าออกคี่ให้ยี่สิบองศา คนที่ทายผิดก็ต้องแพ้ไป เล่นแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนเหลือผู้ชนะ 1 คนเท่านั้น

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งเป็นวงกลม ผู้วิจัยใช้สื่อภาพ 2 ภาพและชี้แจงว่า ภาพใดเป็นภาพเริ่มต้นเหตุการณ์ และภาพใดเป็นภาพจบเหตุการณ์
3. จากนั้นผู้วิจัยสาธิตการเล่าให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้ร่วมกิจกรรมเลือกว่าใครเป็นผู้เริ่ม เล่าภาพเริ่มต้นเหตุการณ์และใครเล่าภาพจบเหตุการณ์ ส่วนผู้ร่วมกิจกรรมที่ไม่ได้เลือกจะเป็นผู้เชื่อมโยงเรื่องราว

4. รอบต่อไปให้ผู้ร่วมกิจกรรมสลับตำแหน่งผู้เริ่มและจบเรื่อง

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม ขึ้นชมกันและกัน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึอย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน พร้อมนัดหมายในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

สื่อ-อุปกรณ์

- ลูกเต๋ายักษ์ที่ทำจากลังกระดาษหรือลูกเต๋าลำโพงขนาดใหญ่
- ภาพ

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

แผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ในเด็กประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำหรับผู้มีปัญหามาธิสัน

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

สัปดาห์ที่ 4 ครั้งที่ 12

ชื่อกิจกรรม The mask drama

เวลา 40 นาที

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ฝึกสมาธิโดยใช้การตัดสินใจจากการใช้คำพูด
3. เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมสามารถตอบหาของตัวของตัวเองกับผู้อื่นจนจบได้

แนวคิดทฤษฎี

- ใช้กระบวนการละครสร้างสรรค์โดยใช้การตัดสินใจ เป็นการแสดงออกทางความคิดอย่างใด อย่างหนึ่งโดย
ฉบับปลายได้เงื่อนไขที่ถูกกำหนดขึ้น ซึ่งการแสดงออกนี้อาจเป็นการแสดงออกด้าน การเคลื่อนไหว การใช้คำพูดก็ได้

- ทฤษฎีแรงจูงใจของเฮิร์เบิร์ต

องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปแบบการยกย่อง
ชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดี การแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ

กระบวนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ (10 นาที)

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทาย และเริ่มดำเนินกิจกรรมละลายพฤติกรรม
2. ผู้ร่วมกิจกรรมจับคู่กัน ผู้วิจัยจะวางตุ๊กตาไว้ด้านหน้าของทั้งคู่ ระยะห่างที่เท่ากัน ผู้วิจัยจะบอกให้บอกและ
ตา หู จมูก ปาก ตา หู จมูก ปาก ตา วนไปและเมื่อบอกให้ เก็บ ให้ทุกคนเก็บตุ๊กตาที่อยู่ตรงหน้า ใครหยิบ
ได้ก่อนชนะ ผู้ชนะแต่ละคู่แข่งกันจนได้ผู้ชนะเพียง 1 คน

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที)

1. ผู้วิจัยแนะนำกิจกรรมในวันนี้
2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมกิจกรรมทุกคนสวมหน้ากากตัวละครแล้วให้พูดตอบทกลับมาเมื่อผู้วิจัยเดินเข้าไปหา
ทำวนไปเรื่อยๆและผู้วิจัยจะจบเรื่องให้กับผู้ร่วมกิจกรรม

3. ผู้วิจัยกล่าวชื่นชมผู้ร่วมกิจกรรมทุกคน

ขั้นสรุป (10 นาที)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมกิจกรรมนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการดำเนินกิจกรรมในวันนี้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกร้อย่างไร และสรุปสิ่งที่ได้จากการดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้ร่วมกัน

สื่อ-อุปกรณ์

- ดิจิตดา
- หน้ากากตัวละคร

การประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการมีสมาธิในการทำกิจกรรมของผู้ร่วมกิจกรรม

ประวัติผู้เขียน

